

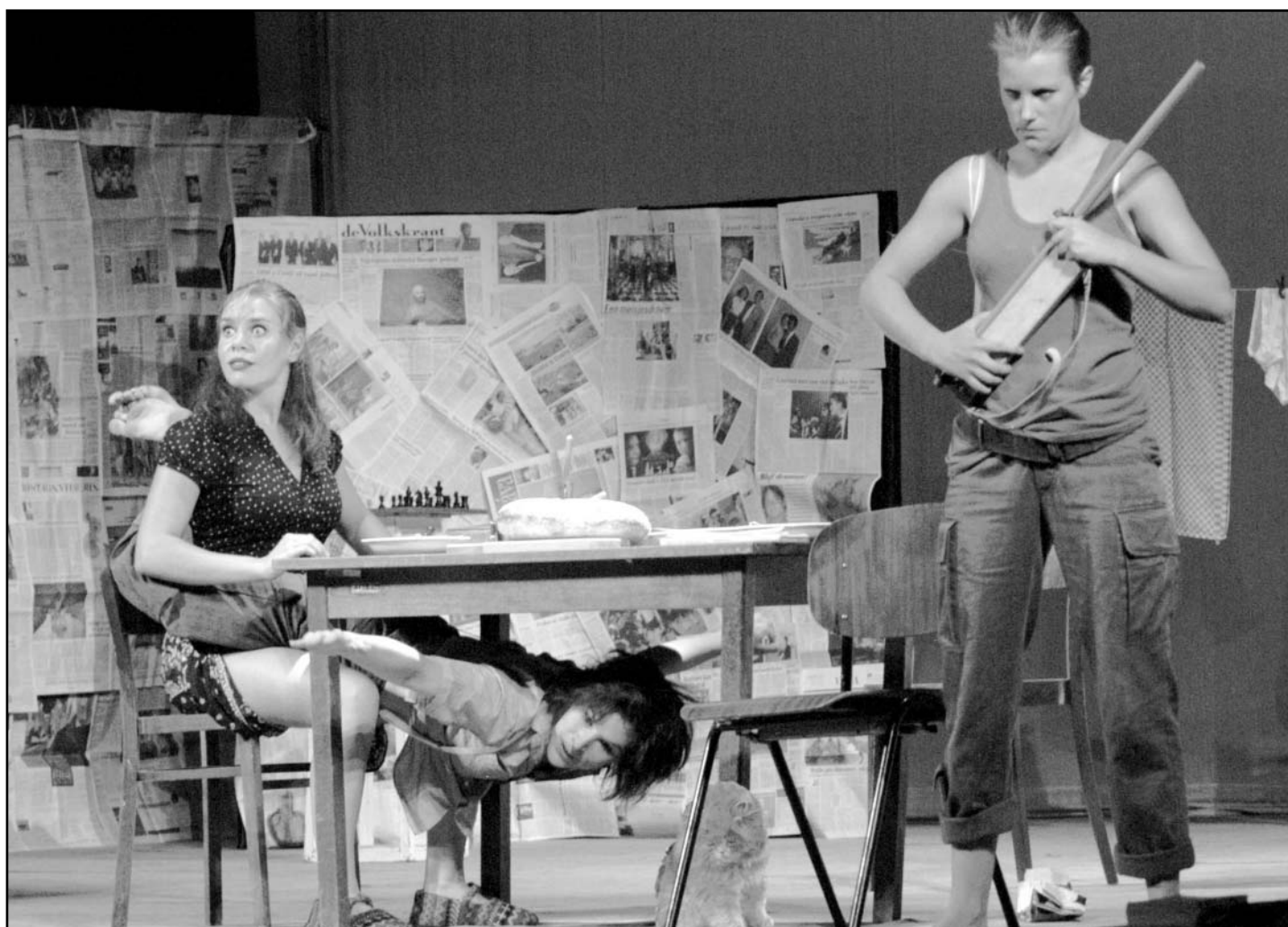
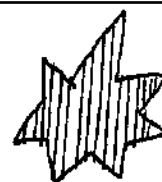
Čtvrtek 17. srpna 2006

Svátek má Petra

*Nikdo nemůže nenávidět víc
než člověk člověka. Udělej
kameny lidmi a ukamenuj se.*

Karel Čapek (R.U.R.)

Asi o tý hasičský hospodě...

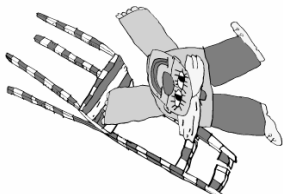
„Nejlepší by to asi bylo tady o tý hasičský hospodě,“ pravil zamyšleně a kolem půlnoci pražský režisér, sergejfedotovovský specialista a obávaný hronovský natěrač Petr Lanta, když jsem se v dotyčném podniku sebelitostivě zmínil o tíživosti břemene volného tématu zítřejšího úvodníku. Svatý Florián na protější zdi souhlasně pokývuje hlavou, potřásá dlou-

hými plavými vlasy na způsob Karla Strihavky a vodou z velikého vědra elegantně zalévá požár kdesi v hloubi pod sebou. Neúnavný hudební univerzál František Čížek hněte atmosféru razantní úpravou jakéhosi sice konkrétního, ale v podstatě jakéhokoli hitu. Na linoleu mezi Floriánem a Čížkem tančí místní i přespolní mladí přátelsky promíseni s místními staršími. Dvojice vrchních udržuje napětí osobitým podvojným systémem vzájemně nezávislých objednávek. Johanka zvedá žaludky kolemsedících praktickou ukázkou toho, že nápoj vodníkovovo semeno,

sestávající z peprmintky a smetany do kávy, lze nejen vymyslet, ale též pozřít. Diplomy na stěnách se otfásají hrůzou, František Čížek kontruje razantní úpravou nového jakéhokoli hitu. Kdo neviděl, neuvěří.

No tak to napiš o dramatizacích, nadhazoval zasloužilý redaktor Vladimír Hulec, když mi úvodník zadával. Byl to dobrý a nosný nápad - včera byly k vidění dvě dramatizace a každá úplně jiná. Charms se mi moc líbil, Nabokov ne. Jestli mě Hulec nechá, určitě se s tím ještě nějak porvu.

Vladimír Mikulka

SOUTĚŽ

Najdi si svého medvěda

Hrajte o knihu **Pódia z krabičky** (nesoustavné nahlédnutí do historie malých neprofesionálních scén 60. let 20. století. Kniha je doplněna pětideskovým albem se stovkou písní amatérských divadelníků.)!!!

Pro radost, rozptýlení a zábavu ukrýváme do každého čísla Zpravodaje JH medvěda. Všechno se před vámi skrývá a bere na sebe nejrůznější podoby. Vaším úkolem je objevit schovaného medvěda a přinést do redakce zprávu o jeho poloze. Kdo medvěda najde, bude strčen do redakční krabice. S tou každý večer zamícháme a vytáhneme z ní jednoho šťastného výherce, který dostane dárek od NIPOS: **Pódia z krabičky**

Jak se do soutěže zapojit?

Krabici na odpovědi najdete u vchodu do budovy spojující Jiráskovo divadlo a Sál Josefa Čapka (pokud prší, je krabice hned za dveřmi). Na odpovědní lístek napište své jméno a kontakt, abychom vám mohli cenu předat. Uzávěrka dnešní soutěže je o půlnoci. Upozornění: Zadání, ani správná odpověď z minulého čísla není správnou odpovědí v tomto čísle. A ani Černý medvěd z Plyšolína s námi už nesoutěží.

Správná odpověď z minulého čísla:

Tak tohle bylo těžké... Ani jedna odpověď správná. Medvěd se ukryl příliš. Jeho dvě stopy najdete ve spodní části kresby Petra Kopla na str. 13. **Pódia z krabičky** tedy zůstávají v redakci.

red

Předání ceny Janě Houšťkové

VNIKL JSME DO HLÍDACÍHO SYSTÉMU

Multiinstrumentalista, scénograf, pedagog DAMU a člen občanského sdružení Mamapapa **TOMÁŠ ŽÍŽKA** se začal věnovat scénografii nedorozuměním. Původně přišel z Bratislavy do Prahy studovat sklo, ale pan Libenský na pražské UMPRUM mu řekl, že Slováků nebere. Tomáš byl rozčarován, Praha se mu líbila, byl daleko od maminky a tak se rozhodl, že se zkusí dostat třeba na scénografii. Divadlo ho bavilo, ale spíš jako zábava, nedokázal si představit, že by se jím měl žít. Shodou okolností se však dostal na DAMU na scénografii na katedru loutkářství. A to se vlastně hodilo: dělal tehdy kinetické sochy, které pracovaly s objektem jako hybatelem situace, využíval dřeva, sklo a jiné materiály. Ty však později ze své práce vypustil a dnes tvoří tak trochu ve virtuálu - animuje situace, které jsou na pokraji sociálně kulturního nebo komunitního umění.

Zabýváte se tématem site specific, co si pod tímto výrazem konkrétně představujete?

Původně jsem si obsah site specific vyložil na základě slovního omylu. Vnímám jsem ho jako side specific, což znamená všechno, co je na okraji, v periférii. Připadalo mi to hrozně dobré, a tak jsem se tím začal zabírat. Rok jsem žil v představě, že se jedná o všechno, co je mimo, co je neviditelné přímo, co je za okrajem... Vznikla tak moje vlastní reinterpretace a pak jsem byl překvapen, že se jedná o slovo site, tedy místo, plocha. Sám sobě se směju, když si na to vzpomenu! Když jsem odhalil svůj omyl, spojil jsem side a site a kupodivu nevznikla sajtákára, ale zájem o netradičně tradiční prostory. Není to jen umění, ale i projev, akcelerace, impresie ve veřejném prostoru.

Jak tedy vnímáte spojení side a site?

Jako kombinaci neviditelného v prostoru, jako napětí něčeho, co je skryté, za okrajem

nebo v tušení či intuici a můžeme to najít v konkrétním místě. Když jsme dosti naladěni, citliví a připravení poslouchat nebo vnímat, objeví se nám spousta tajemného, neznámého, napětí krásného a nehezkého. A mezi tím vším se vynoří jakýsi konflikt, který se začne otvírat, je zajímavý a je možné s ním pak pracovat. Fenomén site specific se začal formovat v 70., 80. letech v Anglii, Holandsku a Belgii, kde byl nedostatek prostoru, divadel a ateliérů pro nejrůznější umělce, a tak vznikly skupiny, komunity těchto lidí, kteří si našli prázdné objekty, různé doky, elektrárny, trafostanice, koupaliště a podobně, které přetvořili ve své ateliéry. Využili prázdné prostory, které nabízely nejen volný prostor, ale i novou příběhovost a nový styl. Kromě toho, že takové prostory našli, museli je i uklidit, takže jsou to skuteční „dělňasové“ divadla. Při takovém úklidu se ale dá najít spousta věcí, člověk v sobě může objevit určité rezervy nebo se něčím nadchne či naopak přijde na své strachy, takže s prostředím, prostorem a okolnostmi je spojena spousta psychologických vztahů. Aktivita těchto skupin začaly přitahovat pozornost obyvatel žijících kolem starých objektů. Často si lidé mysleli, že bývalé průmyslové objekty obsadili anarchisté, kteří je chtějí rozbořit, ale pak začalo vznikat divadlo, které někde spontánně pracovalo i s místní komunitou lidí. A je zajímavé, že kolem továrních hal bydlí většinou chudina nebo nezaměstnaní či lidé s nějakým sociálním handicapem.

Chcete tedy ve svém pojetí site specific oslovovat lidi a upozorňovat různými performancemi a aktivitami na problémy kolem nich?

Vnímám divadlo jako možnost upozornit a myslím, že právě tady jsou ta nová témata, o kterých se v odborných kuloárech mluví. Jde o to, aby akt site specific inicioval nějakou možnou myšlenku, která by mohla být impulzem pro změnu. Projekty site specific vlastně vznikají v meziodbích, v momentech, kdy něco už dožilo a něco teprve vznikne, ale ještě nikdo neví, co to bude. Je tam tedy napětí časovosti: site specific jsou projekty krátkodobé, ale myslím, že divadlo má mít schopnost udělat

si režim života podle toho, kde je určité napětí mezi přechodem od jedné instance k druhé nebo od jednoho stavu ke druhému.

Kdy jste se odklonil od klasické scénografie a dostal jste se k (side) site specific umění?

Hned po škole jsem působil jako scénograf v Laterně magie, byla to velká šance, maminka byla šťastná a hrdá, jak má úspěšného syna, ale já jsem po roce a půl zjistil, že tahle práce není pro mě, že je to velká industrie, že jsem v určitém soukolí. To není samo o sobě špatné, ale já jsem tehdy chtěl dělat díry do světa a tam jsem se nemohl pořádně rozblbnout. Díky další náhodě, kdy jsem si spletl program, jsem viděl představení dánského Odin Theatre Judith, kde hrála Roberta Carreri. Zaujala mě natolik, že jsem za ní po skončení šel a svou špatnou angličtinou jsem jí vyjevil, že se mi šíleně líbila. Poděkovala mi, že jsem jí držel celou dobu očima, protože ostatní diváci jí nevěřili. Potom mě pozvala na měsíční stáž do Odinu, kde jsem byl se šesti lidmi z různých částí světa jako jediný scénograf a nezkušený herec (neměl jsem žádnou hereckou zkušenost, natož s fyzickým divadlem). Dali mi během pobytu pěkně zabrat a mně se najednou zalíbilo být fyzicky aktivován. Okusil jsem si biomechaniku, která mě inspirovala. Spočil jsem své zkušenosti s kinetismem a biomechaniku těla a objevil jsem, že mě to ohromně zajímá v propojení nejen technickým, ale i sociálním. Tohle divadlo totiž pracovalo s různými druhy rituálů, jak duchovních, tak i sociálních, kdy se do akcí zapojovaly například děti z ulice. Najednou jsem viděl možnosti divadla úplně jinak. Když jsem se po návratu z Odinu stal uměleckým šéfem pražského alternativního prostoru Roxy, vedl jsem ho tehdy v roce 1996 jako otevřený ateliér, ve kterém jsem pracovali s různými krizovými a úžasně dynamickými situacemi té doby.

Je jednoduché získat na projekty site specific nadšené místní lidi, kteří se do vašich aktivit zapojí?

Mám dobrou zkušenost. Samozřejmě existují jisté předsudky a čas od času zaslechnu, že to nepůjde, že jsem si vymyslel šílený úlet. Ale například nedávno jsme spolupracovali v Trutnově s policajty a nejdřív jsem měl obavy, že nepůjde nic. Nakonec jsme však společně vytvořili umělecký a policejní čin. Vnikli jsme do hlídacího systému Trutnova a pracovali jsme před bezpečnostními kamerami. Pak jsme spojili tato místa v jeden obraz, v jeden celek. Bylo tam devět různých kamer, tedy devět různých pohledů, a nám z toho všeho nakonec vznikl drak jako symbol města Trutnova, které slavilo 1000 let od založení.

Na škole jste chtěl udělat díru do světa a dnes často jezdíte za hranice republiky,

zúčastňujete se různých mezinárodních projektů, jaké zkušenosti jste nasbíral?

Zjistil jsem, že do světa je nadělána už spousta děr a že je potřeba je naopak zacelovat, takže teď na tom pracuju. Vycestování přináší jiný rozměr, nejenom zkušenost, kdy člověk může zhodnotit svůj osobní pohled na určité události tam a tady. Mě osobně nadchla Latinská Amerika - ne svou barevností, ale tím, že se tam spousta bezvýhodných situací řeší uměním - když dojdou všem kulky, zbraně a politické nástroje, objeví se tam něco jako community art. Prostřednictvím dílen, sympozií a kulturního střetávání se vytvářejí možnosti, jak se dostat z nulové nebo bezvýhodné situace. Nechci to přeceňovat, ale je to zajímavý vztah mezi uměním, životem a komunitou.

A co zkušenosti z Evropy?

S občanským sdružením Mamapapa teď máme projekt Tančící vesnice a snažíme se sledovat mikrokomunity lidí zastrčených někde na vesnicích, které nejsou v přímém proudu turistických agentur, protože jakoby nemají co nabídnout. Byli jsme na Korzice, v Montenegru a v Bulharsku ve vesnicích, kde je třeba orální historie na úpadku, ale ještě je živá paměť starých lidí, jejich písně, balady a obřady. Není to folkloristika, ani antropologie, je to spíše objevování nových uměleckých zdrojů, snaha o pochopení a hledání role umělce v jiných kontextech.

Kam se chystáte, až přijedete z Hronova domů?

S antropology a sociology připravujeme knihu, interaktivní dokument a katalog o vesnicích, o jejich kultuře a o principu kulturního animátora na vesnici. Chystám se do rakouské vesnice Wagna, kde kdysi bývalo tábořiště Římanů a posléze se tam těžila opuka. Za 2. světové války tam byl koncentrační tábor žen, které tu opuku těžily. V téhle vesnici stále zůstávají různá traumata plynoucí z nevypořádání se s minulostí. A to mě zajímá.

Zuzana Vojtíšková

OD HLAVY AŽ K PATĚ

Jsmo dávno za půlkou JH, tak i v módě „od hlavy k patě“ bychom se měli hnout, co vy na to? Šiki Rajskou kromě dalších módních doplňků a výstřelků ohromně zaujaly opasky. Jak sama dnes poznamenala: „Konečně všem došlo, že šle by nešly!“ Ano, opravdu, kšandám je odkšandováno a zbývá si buď zvyknout, že kalhoty visí hluboko pod pasem, který se tedy většinou rozhodne překypovat kolem bokovek (někdy bohužel až přes) a nebo přijmout pásek za svého přítele a nechat ho, ať zaujme ve vašem šatníku místo domácího mazlíčka, protože jinak to na přehlídce ani nejde.

Zde exkluzivní případ toho, jak ano! Nádhera, pásek jako domácí pesík dokonce i s obojkem ve tvaru mandaly s rituálním významem, ochrání vaše tělo a stále budete vypadat báječně. Tedy dokud se nestane, že najednou bude bříško větší než spona na pásku, i když opět dodávám i protirečení: jsou bříška, která jsou šik! A to u žen „v naději“, těm ale opasek důrazně zakazuje na dobu nejméně devíti měsíců.

No, co dodat... Mladý muž, který má na fotce ze své urostlé postavy opravdu jen malý kousek a detail (mimochodem není to vůbec špatný detail). Vidíme, jak elegantně jde propojit pásek sportovní značky s oblekem. Kdybych dávala hvězdičky, dala bych jich mraky. Až se mi z toho zatočila hlava a mráček hvězdiček mám i kolem sebe.

Prosim vás pánové, přestaňte nosit pásy na zachycení „kynutosti“, na obvázání svého pivního mozolu, pásek není na stažení vany, ale například na košili, která má být správně zastrčena do kalhot a ne vláti kolem ovázané pneumatiky. Samozřejmě nemám nic proti urostlým postavám, ale ať se nesnaží shodit deset kilogramů jen přitáhnutím vojenského pásku. Aha, ten má pán ještě z vojny a to už je pár let zpátky... Pokud si chcete zachovat vzpomínku, povězte si ho na zeď hned vedle psího řemínku.

Kdykoli se vám bude zdát, že se vám zkrátil pásek, opravdu se zkrátil pásek, nemůže v tom být nic jiného! Vyhodte ho, není na něj spolehnout. To je stejné jako když vás kousne váš vlastní pes do zadku, také to zabolí.

Nejhorší z opasků na přehlídce je zajisté pásový opar. Zavřete oči a zatáhněte břicho. Šiki Rajská odchází s ranním oparem.

Lolita

Lolita, slovo, které ve mně vzbouzí nevinnost a zároveň ženskou vrozenou vychytralost, což s výborným osvětlením a skvěle využitými rekvizitami zaslouží srdečný potlesk.

Kamila Dušková

Hra založená na rozehrání silných vztahových rovin. Zde nestačí tyto velmi těžké role zahrát, ale asi je potřeba je prožít. Buď a nebo. Pro mě to bylo nebo.

Zdeněk Grečnár

Hodně inspirativní představení. Lolita je ale přece jen dost velké sousto, tahle inscenace mi přišla poněkud zjednodušená. Nicméně, představení bylo

na opravdu vysoké úrovni, a to po všech stránkách. Zvláštní poděkování za fantastickou sambu pana Bézy.

Vít Herzina

Inscenace mi nabídla lehce plynoucí příběh křehké dívky, který mě ale nijak nezasáhl. Chyběla mi jeho energie, vášně, protože podle Nabokova je to

pěkně drsný příběh. A ten jsem neviděla.

Lenka Janyšová

Výborně využitá scéna a prostor. Pěkně zahráno. Ze sálu jsem odcházel, jako bych dostal pár facek.

František Týmal

DIVADELNÍ SPOLEK HANÁ PŘI MĚKS VYŠKOV VLADIMÍR NABOKOV: LOLITA

LOLITA: DOBRÝ ÚMYSL NESTAČÍ

Přiznám se, že na představení Lolity jsem se ubírala s pochybnostmi, zda se amatérský soubor (a to prosím nepatřím k těm, kdo slovo amatérský používají v dehonestujícím významu!) může vůbec vyrovnat s úkolem převést na jeviště adekvátně Nabokovovu předlohu, tj. uchopit a sdělit jemné předivo Nabokovovy smyslnosti s ulpíváním v detailu a lapáním vůně a chuti okamžiku do sítě slov. Představení DS Haná (zhlédnuté v pondělí v 16.30) mé chmurné obavy bohužel potvrdilo. Viděla jsem upřímný, ale takřka ve všech složkách – dramaturgické, režijní, herecké i scénografické – nezvládnutý pokus.

Přesto ho nechci odbýt jen tímto konstatováním. Už proto ne, že velice pečlivě připravený a obsáhlý programový bulletin obsahuje mj. vyznání dramaturga Vladimíra Goldy a režiséra Tomáše Dorazila ml., přičemž z obou materiálů je patrné, že nečetli Nabokova povrchně a jejich inscenace rozhodně nevycházela z bulvárního akcentu na sexuální rovinu románu, ale objevili si v něm řadu svých témat, ať už jde o míjení a střetávání, hledání a ztráty či „hru jako prazáklad živočišné existence“. Bohužel, snaha zůstala z devadesáti procent uzavřena jen do jejich programových prohlášení.

Problém začíná už v rovině dramaturgické – jak převést do dramatické podoby román založený na postavě vypravěče střídajícího epický odstup s velkou mírou osobního, ba přímo sebezkoumavého zaujetí děním, jak na jevišti nahradit vypravěčský jazyk

plný slovních hříček a víceslovných narážek, jak zahrát smyslnost a smyslovost textu, aniž bychom se ocitli v televizním Peříčku? Už když pročítáte dramatizaci Kamily Příkrylové, neubráníte se pocitu citelného ochuzení Nabokovova románu.

A problémy pokračují obsazením. Ať chci hrát Lolitu o čemkoli, nevyhnu se základní situaci nesourodého vztahu zralého muže k dívce, jež má blíž k dítěti než k ženě. Ostatně, Nabokovův román poskytl pro všechny další „lolitky“ navždy pojmenování. Jenže z herců vyškovského souboru odpovídá obsazení pouze výborná představitelka titulní postavy. Štíhlá postava Petry Lorencové a zvláštní přidrslá naivita jejího projevu zdůvodňuje volbu titulu. Jenže tím to končí. Tomáš Béza, jehož jsem viděla v roli profesora Huberta, působí víc jako její bratr a kontrast jeho spíše matného lyrického hereckého projevu se suverenitou představitelky Lolity obrací vztahový gard v pravý opak. Takže pro ty, kdo neznají Nabokovův román, se tu hraje málem červenorománová historka o tom, jak dívka v rozpuku svádí svého nezkušeného, šrámkovsky rozdychtěného preceptora. Jevištně nedotažená zůstává i naznačená zaměnitelnost Quiltyho a Huberta (kostýmem i alternací víc než vlastním výkladem), Charlotta Petry Bastlové je ze všeho nejvíce stárnoucí maloměstskou paničkou. Zavádějící je i scénografie, která odvádí divákovu pozornost k luštění popsané stěny, bezčasé kostýmy pak např. Quiltyho odkazují kamsi do cirkusového šapitó. Za moc šťastný nepokládám ani sentimentální hudební podkres.

Lolita by byla mimořádně tvrdým soustem i pro zkušený profesionální soubor. Čest vyškovským, že se o ni pokusili, byť s velmi problematickým výsledkem.

Radmila Hrdinová

SPRÁVA O PIKANTNOM PRÍBEHU

RECENZE

Adaptovať pre javisko román V. Nabokova *Lolita*, je mimoriadne ťažké z viacerých dôvodov. A to aj v čase, kedy vlna škandálov, odsudkov mravných rozhorčení pominula. Adaptátor musí rešpektovať prítomnosť príbehu, ale aj všetok úvahový, introvertný text. Jedno bez druhého nemožno existovať. V knihe i na javisku. Teda, existovať zmysluplne. K. Přikrylová, režisér T. Dorazil ml. Divadelného spolku Haná z Vyškova sa nepochybne pokúsili o túto symbiozu. Ale iba pokúsili, pretože toho úvahového, introvertného, filozofujúceho, toho trápenia medzi láskou a spoločenskou konvenciou tu zostali len stopy. Divák sa z tejto inscenácie dozvie iba to, že muž

stredných rokov sa zamiluje do mladučky dievčiny a ona mu tú lásku opätuje, vrátane sexu. Do hlbších poloh sa ani inscenovaný text, ani inscenácia nedostali. A to napriek nesporne disponovanej herečke P. Lorencové (*Lolita*), komornému priestoru, napriek ambícií používať rekvizity s meniacimi sa funkciami. Nemožno uprieť inscenácii určitú kultivovanosť i vkus, na druhej strane nemožno zamlčať, že značná sémantická bezradnosť javiskového tvaru vyplýva aj z toho, že problematika, či téma nie je zrejme pre hlavných predstaviteľov problematikou zažitou a precítenou. Handicapom je aj vek Huberta, ktorý v Nabokovovom príbehu hrá kľúčovú rolu. Teda, aby sme sa rozumeli vek ako suma životných skúseností.

Nuž napriek svedomitej príprave – ako nás o tom informuje bulletin – videli sme len javiskovú správu o pikantnom príbehu. Žiaľ, nebola priveľmi obsažná, ba ani priveľmi pikantná.

Vladimír Štefko

Medailon

Divadelní spolek Haná při Městském kulturním středisku ve Vyškově je dobrovolným sdružením zájemců bez rozdílu věku a pohlaví o pokračování v tradicích amatérského divadla kamenného rázu. Jeho fungování se řídí vnitřním řádem, vycházejícím ze stanov spolku v době jeho vzniku v roce 1864. www.divadlohana.org

Pozor, pak je ještě DIVADLO BEZ STŘECHY (také při MěKS Vyškov), které směřuje spíše ke komorním představením (*Romance pro křídlovku*, *Lolita*). Jedná se svým způsobem o odnož z DS Haná. www.osthalia.wz.cz

red

Tomáše Dorazila ml.,

režiséra inscenace *Lolita* (Vladimír Nabokov) z divadelního spolku Haná a Divadla Bez střechy, oba soubory při MěKS Vyškov.

Co říkáte na to, že jste se s Lolitou dostali až na Jiráskův Hronov?

Jsmo samozřejmě hrozně šťastný, protože z Vyškova se to divadlu povedlo naposledy před sedmi lety a kdysi dávno už jen koncem šedesátých let. To zde hrálo Divadélko za branou. Zjistili jsme si, že jsme páté představení, které je z Vyškova na JH. Jsme moc rádi, že tu můžeme hrát a to dokonce 6x! Na inscenaci spolupracovala dvě divadla - DS Haná a Divadlo bez střechy, které se na Lolitu vlastně podílelo ještě větší mírou než divadlo Haná. Veškerý komorní repertoár, který se objevuje ve Vyškově, náleží právě pod Divadlo bez střechy. Divadlo Haná se věnuje větším produkcím (komedie, muzikály).

A která Lolita přišla dříve? Lolita jako myšlenka na hru a nebo Lolita jako postava - herečka?

Lolita mě dráždí jako téma už hodně dlouho. Provokovala mě dobrých 12 let a vždycky jsem si myslel, že není možné ji zpracovat, pokud Lolita nebude fyzicky přítomná. Myšlenka na ni se stále vracela a v momentě, kdy se objevila „Lolita“ herečka, řekl jsem si: „Ano, to je TA Lolita a mám možnost ji zkusit udělat“. Prostě, zjednodušeně řečeno, je potřeba starší holka vypadající jako mladší, protože třináctiletá holka vám to zahrát nemůže. Naše Lolita je starší (poznámka redakce: věk neprozradíme, u žen je to přece nekorektní, zvláště, když už přesahuje čtyřicítku) a má za sebou práci v dramatických kroužcích a zkušenost z různých komparsů.

Jak hra vznikala a čím je Lolita pro tebe?

Zkoušeli jsme jednou týdně, asi půl roku (včera jsme si zahráli sedmnáctou reprízu). Hra vznikala v komorním rodinném prostředí, včetně osvětlovače a zvukaře. V divadle máme perfektní vztahy. Práce na Lolitě je jedna z mých nejlepších zkušeností. Jde o to, že každý v sobě má nějakou „Lolitu“. Může být 14-ti letou dívkou, ale také určitou posedlostí, závislostí, které se člověk nemůže zbavit, ale musí se s ní naučit existovat. Pro mě je to o posedlosti uměním, o symbolu umění, ale každý si to může vykládat jinak.

Len

Vějíř

Pěkná komedie, dobře jsem se bavil. Bohužel jim, podle mne, ublížil prostor – tedy nešťastné umístění dekorace. Nemohu se nezmínit o svícení. Používali příliš silný

kontralicht, i když ho občas potlumili.

Jaroslav Vondruška ml.

Nějak mě tato inscenace nechytla. Protože jsem slyšela a viděla pouze útržky, odešla jsem.

Lenka Janyšová

Myslím, že tomu představení strašně uškodil prostor, hrát venku není jen tak. Zdálo se mi, že do toho herci hodně šlápli a tlačili na pilu skutečně až příliš.

Vít Herzina

První představení na Hronově, které jsem opustil před koncem. Neslané, nemastné.

František Týmal

DS TÁBOR CARLO GOLDONI: VĚJÍŘ

VĚJÍŘ PRO VŠECHNY A NIKOHO

Produkce pod širým nebem patří k oblíbeným kouskům nejen na Hronově. O to víc, když se nebe konečně rozjasnilo, sluníčko vysvitlo a Goldoni je přece zakladatel italské národní veselohry a největší italský komediální dramatik. Takže přijďte všichni do parku, představení DS Tábor je vhodné pro všechny, kdo se rádi smějí – od žáků 2. stupně ZŠ až po seniory.

Ale dosti ironie! Dovedu si opravdu představit Goldoniho příběh o několikrát darovaném, ztraceném a nalezeném vějíři, jakož o zamotaných milostných propletech, jež z toho vzniknou, zahráný jako nenáročnou zábavnou letní produkci pod širým nebem, barvitou, temperamentní a tak trochu kočovně šmíráckou. Jenže táborští divadelníci – při vši upřímné snaze – nedokázali využít jak dramatického potenciálu Goldoniho komedie, tak i možnosti představení pod širým nebem.

Začnu od toho druhého: umístěním produkce pod hladinu nikoli náhodou zvýšeného jeviště odsoudili inscenátoři herce k tomu, že je sedící diváci (s výjimkou

první a možná i druhé řady) viděli stěží od ramen nahoru, takže o tom, co se děje pod touto úrovní, se mohli jen dohadovat. Mnozí to řešili stěhováním z místa na místo, někteří odchodem. Slibně vypadající konstrukce byla využívána minimálně, nejvíce akcí se odehrálo pod ní, na ploše orozměrech takpůl druhého metru na druhou, kde si herci dost často úspěšně překázeli. Od představení pod širým nebem, navíc hraným v bezprostřední blízkosti publika, očekávám, že diváky zaznamená a osloví razantněji, než když se hraje před publikem utopeným v anonymitě tmy klasického kukátkového divadelního sálu. K pokusu o interakci s publikem ovšem docházelo zcela výjimečně a zdá se, že spíše z iniciativy a momentálního nápadu jednotlivých herců, než plánovitě. Představu o tom, jak se hraje Goldoniho komedie, omezil soubor na dvě hlavní kvality: rychle a nahlas. Přičemž to nahlas nebylo pohříchu doprovázeno náležitou technickou kvalitou mluveného slova, zato stereotypně používanou nahranou hudbou, takže mnoho slov se cestou k divákům poztrácelo. Zvláště když psi štěkali, děti se honily, vlak duněl, pivo se prodávalo a vosy lítaly. A to vytoužené sluníčko píchalo diváky do očí. Takže tento Goldoni byl pro všechny a pro nikoho a je to škoda, protože soubor by na to herecky měl. Ale chtělo by to ještě dost práce.

Radmila Hrdinová

KOMEDIE BEZ KRŮPĚJE SVĚŽESTI

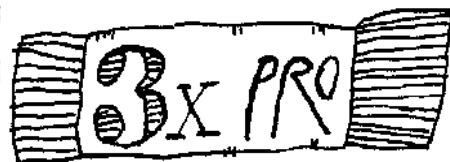
Carlo Goldoni, vystudovaný právník a reformátor slavné italské komedie dell'arte, napsal Vějíř ve svém pozdějším - pařížském tvůrčím období. Inspirován francouzským prostředím a na půdorysu jednoduché zápletky „putujícího“ vějíře vytvořil bláznivou komedii, která se vysmívá tradičním lidským vlastnostem jako je samolibost, hrabivost, hloupost a namyšlenost. Původní text z dnešního pohledu je však příliš mnohomluvný a tak soubor přikročil k razantní textové úpravě, která vypouští některé postavy hry, scénář pozitivně zhuťuje na základní situace příběhu a dává možnost vymýšlet si různé komické lazzi. A právě zaměření se na hravé a zřejmě i spontánní rozehrávání různých komických výstupů mělo být i tématem inscenace tábořských. Bohužel ani v jednom z hronovských představení (navštívil jsem obě) jsem se toho nedočkal.

Herci své postavy sice hrají patřičně silnou tužkou, ale občas zapomínají na to, v jaké situaci se jejich figura ocitla. A tak jsou jejich typy až příliš jednostrunné (podivně šléný Evaristo, věčně ukřičený Crespino, který občas bezdůvodně hovoří ostravským akcentem, Giannina, která každé slovo doprovází mimikou či gestem, a svými širokými vokály na sebe neustále

strhává pozornost). Vztahy mezi dramatickými postavami vnímám občas podivně pokroucené, (jsou Evaristo s Candidou na začátku hry do sebe opravdu zamilováni, jak sice tuším z úvodní němohry, ale v první mluvené scéně je to nepřesným jednáním obou znejistěno). Občas se zase víc dozvídám ze slov než z viditelného jednání herců či z logického režijního řešení mizanscén. Když k tomu připočtu, že jsem svědkem velmi častého partnerského nevnímání se bez zveřejnění hodnotící fáze, či dokonce dřívější herecké reakce na ještě nedofechenou repliku spoluhráče, prázdných očí (od 14:00 jsem seděl kdesi uprostřed hlediště, od 16:30 pak velmi blízko v druhé řadě), vzniká dojem zmechanizované inscenace. Navíc vymyšlené lazzi - komická čísla - nevycházejí ze situace, působí samoúčelně a komiku vyvolávají poskrovnu. A pak dojde náhle k překvapivému zareagování herce (hrabě di Rocca) na malou diváčku, což zapůsobí v představení jako krůpěj svěží rosy. Škoda, že takových kapiček bylo tak málo.

Zvolený plenér pro hronovská představení byl jistě správným řešením. Je jasné, že se inscenace může dobře uplatnit někde na nádvoří hradu, či jako pouliční divadlo. Škoda, že proto herci nevyužívají (kromě hraběte di Rocca) možnosti přímých promluv k divákům, obracení se očima přímo na ně. Text to umožňuje, přímo se to nabízí. Místo toho vidím, že jejich oči míří někam nad nás do neurčita. A tak i moje oči zůstaly po těchto dvou představeních Vějíře suché, bez tolik potřebných slz smíchu i dojetí.

Jaroslav Kodeš

Josefa Konráda
a Jarmilu Novákovou

Proč zrovna Goldoni?

Tady nešlo ani tak o autora, ale o styl divadla. Protože, když všechno půjde tak, jak si to představujeme, tak by Vějíř měl být první inscenací v řadě programů, které chceme připravit vždy na léto a objíždět s ním vesnické štace. Hledali jsme titul, který by byl natolik průbojný, aby i v tom venkovním prostředí utáhl pozornost diváků. Po Paličově dceři jsme chtěli něco, kde by si herci mohli vyzkoušet své schopnosti improvizace. Od klasických her jsme se vrátili k principu komedie dell'arte. Do budoucna to plánujeme ve stylu starých kočovných společností, variabilní jednoduchou scénou s určitými obměnami, stejně jako kostýmní fundus, ve kterém budeme obměňovat jen některé doplňky. Doufáme, že by nám to mohlo tak tři sezóny vydržet. Už letos jsme absolvovali týdenní turné, kdy jsme jezdili u nás v jižních Čechách po vesnicích a představení se setkala s úspěchem.

Je inscenace Vějíře plánována do interiéru nebo do otevřeného prostoru?

Plánovali jsme to navenek, i když scéna se závěsy není úplně ideálně vyřešena (tady na Hronově nám třeba dělal problém vítr). Ale hráli jsme to i v divadlech, a až nás překvapilo, jak to tam dobře fungovalo.

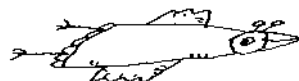
Kolik her máte v současnosti na repertoáru?

Když budeme mluvit o hrách pro dospělé, tak nedávno jsme stáhli z repertoáru Paličovu dceru a v současné době se už začíná zkoušet na začátek příští sezóny Blázinec v prvním poschodí. Z dětských věcí teď máme na repertoáru Cestu do pohádky a zpátky a budeme dělat Honzu a draka. Premiéra by měla být v prosinci.

jas

Medailon

DS Tábor oslaví příští rok 150. výročí svého vzniku, kdy byl založen nejen soubor, ale také postaveno divadlo. V roce 2001 vzniklo občanské sdružení DS Tábor. Má na repertoáru klasické hry (Paličova dcera, Maryša, Babička, Ze života hmyzu) a také pohádky. Má cca 44 členů, nejmladšímu je 13 a nejstaršímu přes 80 let. Hraje obvykle kolem 20 lidí, hry mívají v průměru 15 repríz.

TAK TO VIDIM JA

Yaacov

Přirovnal bych Yaacov k emoční pumě. Od začátku do konce se bylo na co dívat. Vyzdvihl bych hlavně pohybovou stránku představení. Akorát škoda, že doteď

přemýšlím nad trochu nejasným koncem.

František Týmal

Přiznám se, že jsem tomu moc nerozuměl. Všechno se pomalu vleklo v jednom rytmu a po chvíli jsem se začal ztrácet. Nechci říct nuda, ale prostě se mě to nijak nedotklo.

Vít Herzina

Přesnost. Preciznost. Herecké výkony. Zkrátka – spokojenost.

Jaroslav Vondruška ml.

Docela silný zážitek (asi na 60 vteřin) těsně před koncem představení je na celkových 55 minut asi málo. Zkratka by neuškodila.

Zdeněk Grečnár

Zajímavý příběh tří dívek asi postižených životními osudy. Bavilo mě sledovat jejich bytí v uzavřeném prostoru a hádat, co nám chtějí svým pohybem sdělit.

Z mluvy jsem moc nepochytila.

Lenka Janyšová

DIVADELNÍ SOUBOR TiNA NI NA NI JEUGD-~~THEATER~~-SCHOOL ALKMAAR, HOLANDSKO ARI PETERSE A SUSAN VAN HULST: YAACOV

OČIMA HOLANĎANA

RECENZE

Vždy se těším na jakákoliv zahraniční představení. Né, že bych je považoval za lepší než tuzemské, ba mnohdy naopak, ale prostě jsem zvědavý na pohled na problematiku očima někoho, kdo vyrůstá v jiné společnosti, s jinými zvyky, jinou mentalitou. Představení YAACOV mě z tohoto pohledu potěšilo. Bylo opravdu něčím jiné.

Scéna polepená novinami s palandou a malou kuchyňkou, ve které mamka vařila snídani, na mě zapůsobila příjemně ponurým tajemnem. Představitelka matky rozehrála etudu vaření kaše a komické prostírání na stůl, což se mi herecky velice líbilo, ale trochu se to vleklo, že jsem uvažoval, jestli má vůbec zapnutý sporák.

Postupně se přidala další dvě děvčata, o kterých se domnívám, že to byl syn a dcera výše uvedené matky. Všechna tři děvčata se postupně exponovala specifickým stylizovaným charakterem, který si perfektně udržela po celou dobu představení. Všechna měla čistý mimický projev. Občas protagonistky předvedly lehčí klaunerie a ukázaly, že to také ovládají. Obdivoval jsem timing jednotlivých

fragmentů a kladně hodnotím všechny gagy, které se představením prolínaly. Však z hlediska rytmu bylo pro mě představení jako celek trochu pomalé. Ale protože jsem viděl již více holandských pohledů na svět, bylo rychlé.

YAACOV na mě zapůsobil velice pozitivně. Vycítil jsem onu ponuru atmosféru jejich domácího stereotypu, ze které se obě děti snaží uletět za svými sny, ale nedokážou to. A tak si sny pouze materializují ve svých hlavách a pak se zase vrátí na matčin klín.

Nepochopil jsem, proč nemůžou ven. Jsou tak slabé a na matce závislé? Je svět venku tak krutý, že je matka nepustí? Nebo jsou prostě líné a takhle je jim lépe? Nechybí mi odpověď na tyto otázky. Odnesl jsem si zvláštní pocit, což jistě jejich záměrem bylo a budu si ho pamatovat.

Michal Hecht

DEAR GOD...

RECENZE

Kdybyste se mě zeptali, jaká forma, jaký styl a jaký žánr inscenace Yaacov byla, byl bych a jsem na rozpacích. V programu stojí, že skupina „rozvíjí vlastní způsob hraní založený převážně na pohybu“ – to by odpovídalo. Ale následující věta tvrdí „jejich vzorem byli Laurel a Hardy“. Tak to nevím... To samé nastane při pohledu na charakteristiku inscenace: „Groteska o třech dívkách, které žijí zavřené v jednom bytě a kontakt s okolním světem získávají pouze z novin, televize a rádia.“ Až na tu grotesku se to dá přijmout, i když si nejsem jist, že tato informace byla z představení čitelná. Slovo o hře ale pokračuje: „Touží po velkém světě tam venku, ale nevědí, jak se do něj dostat. Jejich pohledy na svět, potažmo jejich osobnosti, se mění s každou novou informací zvenku.“ Tak to už divák mohl poznat jen velmi těžko. Lépe řečeno je to jedna – a to dost odvážná – z možných interpretací toho, co jsme viděli.

Na jevišti ohraničeném stěnami polepenými starými novinami, připomínajícím jakýsi pokoj s malou kuchyňkou, stolem a patrovou postelí, kde je bůhvíproč na zemi rozeseta spousta knih, se pomalu a postupně probouzí trojice dívek. Zní – jak se po čase ukáže – nekonečná smyčka slavné Dylanovy písně z jeho LP *The Times They Are A-Changing* z roku 1964 *With God On Our Side*, jež je ironickou procházkou dějinami USA s refrénem z americké vojenské přísahy. První dívka – řkejme jí Křesťanka – si uvaří snídani a otevře noviny *The Christian News*. Velmi pomalu se probouzí druhá – jak se později ukáže zřejmě lesbička – a sedá si k ní ke stolu. Pak se pádem z patra postele probere třetí dívka (Vojanda). Má na zádech maketu samopalu a chová se jak americký voják z vietnamské války. Mezi těmito třemi dívkami se pak občas rozvine nějaká situace, každá se sem tam osobitě projeví, knihami občas podepřou nějaký kus nábytku, ale

v podstatě se tempo ani atmosféra a dění na jevišti nemění. Snad v polovině hodinové produkce se do Dylanova zpěvu vnoří jiná jeho píseň. Dívky začnou spontánně tančovat, ale je to jen krátká chwílka. Dylanova *With God On Our Side* se vrací a s ní i chování dívek. Toto se s různými hudebními styly (už nejde jen o Dylana) ještě asi dvakrát či třikrát zopakuje. Zfrustrované, znicované či zkrátka otrávené blouznivky si pak jedna za druhou sedají ke stolu a píší jakési své zpovědi, či básně, zřejmě ale dopisy na rozloučenou. První (Křesťanka) začíná „Dear God, here is everybody so divided. The world is out of balance...“ a končí „Everybody is out of true. Our destiny is in Your hands“. Téma druhého (Lesbičky) je obdobné: „World is like a puppet on a string“. Třetí dívka (Vojanda) pak píše: „Fight or Fly? Fly? Escape? To where? Return to begin...“ Během psaní – jež sledujeme na velkoplošné obrazovce – se dívky obejmou na horním patře postele. Zhasíná světlo a ještě chvíli zní Dylan...

Rozumím-li tomu dobře, byla to celé vlastně analýza existenciálních pocitů a stavů tří zoufalých žen. Zoufalých z vlastní prázdnoty, z tohoto světa, z vlastních osudů. Možná i těla a mysli jako takových. Vše je to jen sen, vize, divadelní báseň. A tak dlouhá, předlouhá expozice a monotónní rytmus, Dylanova píseň i ony knihy a novinové výstřižky (slova, slova, slova...) získávají na významu i smyslu. Nemám výhrady vůči této performanci, byť jsem se zoufale, zoufale trápil, abych ji celou vydržel sledovat. A když už Dylan zněl snad podvacáté, i z okna bych skočil. Nešlo totiž ani o taneční divadlo, natož o grotesku, ba ani o „touhu tří dívek po velkém světě tam venku“. Šlo o existenciálně laděnou výtvarně pohybovou performanci tří mladých žen na téma vnitřní prázdnota, smysl bytí, smrt. Stylově i formou mi trochu připomněla práce českého souboru *Krepsko*. Jeden problémový otazník bych snad ale přece jen našel. Bylo jeviště JD pro vyznění v podstatě velmi intimní zprávy o stavu tří lidských bytostí tím vhodným prostorem? Nepůsobilo by vše intenzivněji v nějakém komornějším prostoru? V jakém ale (tady v Hronově) sám nevím.

Vladimír Hulec

Ari Peterseho,

režiséra holandského souboru
TiNa Ni Na Ni

Jak vznikl tento projekt?

Začínali jsme na něm pracovat se Susanou van Hulst. Původně měla ve skupině šest dětí, které postupně rostly. A tak se dá říci, že mnozí začínají jako amatéři, ale prostřednictvím hravosti a tréninku se postupně zdokonalují a mohou se tomu pak věnovat profesionálně. Ale i v případě, že se tak nestane, má to pro ně smysl. Naučí se hrát si, naučí se disciplíně a inspiruje je to.

Kde hrajete?

Děláme většinou věci venku a necháme prostor, aby nás vedl. Nikdy netvoříme definitivní tvar, ale necháváme se inspirovat prostorem, do kterého vstupujeme. Stačí místo jen nějakou dobu sledovat a ono vám tu informaci dá samo. Prostor tedy neřídíme my, ale on řídí nás.

Jak vzniká představení?

Nejprve je inspirace – nápad. Každý přinese své myšlenky a ty pak dáváme společně dohromady. Učím je, že i chyba může být přínos. Je třeba získat základní návyky, tj. soustředit se na disciplínu, na rytmus, na správné načasování věcí. Jde o to, aby si člověk vytvořil nějakou svou vlastní vnitřní svobodu, a z ní vycházel ve spolupráci s ostatními. Při tomto představení jsme se snažili vše dělat maximálně jednoduše, inspirovat se věcmi, které nás obklopují – a to jak v tématu, charakterech jednotlivých postav, výpravě, která je maximálně jednoduchá a třeba i hudbě (tu jsem poslouchal tři roky při jízdě v autě a teď mi najednou přišla vhodná pro vystižení atmosféry toho, co chceme hrát). Inspirovat může všechno. Důležité pro nás nakonec je, aby nás to bavilo, abychom si to na jevišti opravdu užili. Vždyť na světě je tolik smutných věcí a právě divadlo nám může alespoň na chvíli přinést pocit štěstí.

jas

Medailon

Divadelní skupina *Ti Na Ni Na Ni* byla založena před šesti lety při Divadelní škole pro děti a amatéry v holandském městě Alkmaar. Jejich cílem bylo rozvíjet vlastní způsob hraní založený převážně na pohybu. V minulých letech úspěšně reprezentovali na festivalech v Holandsku a v minulém roce se zúčastnili *Mimos festivalu* ve Francii, kde sklídili ohromný úspěch.

Venku!

Deskripce dnešní doby (pouze těch špatných stránek dnešní doby – bohužel vytržených z kontextu). Co takhle nabídnout třeba JAK JINAK a nebo něco víc než jen odmítavé

stanovisko. Jinak to kupodivu docela беру, což nechápu. **Zdeněk Grečnár**

Soubor se nechal unést silným tématem, ale kam se probíhá podělo divadlo! Celkově mi představení přišlo nedotažené a místy plytké. Nelze mu ale upřít množství

dobrych nápadů včetně živé hudby, která byla výborná. **František Týmal**

Tak to bylo intelektuální až běda! Vykalkulované, chladné, mrtvé. Nudné. Pro mě tedy, bohužel, zatím největší propadák. První představení, ze kterého jsem odešel před koncem.

Vít Herzina

Opravdu experimentální koktejl rádoby symbolů a hádanek. Pro mě vzniká otázka, proč se chce dnešní mladá generace vyjadřovat k současným

problémům rodiny tak nechutně, zmateně a „intelektuálsky“? Chyběla mi nadsázka, byly to pouze pózy, nevěřila jsem vám.

Lenka Janyšová

Ano! Opravdu jsem měl dost práce tam VYDRŽet! Nezdařilo se. **Jaroslav Vondruška ml.**

ÚTVAR TOTÁLNÍHO DIVADLA VYDRŽ! PRAHA TOM TAMTEN: VENKU

VYDRŽ!

Produkce souboru Vydrž! byla natolik krajní, experimentátorská až do myslitelné nejzazších mezí (dalo by se i říci pokoušející až k hranici neúnosnosti trpělivost diváka, možná programově, možná z neznalosti a nezkušenosti rezignující na divadelní jazyk), že by bylo možné označit ji jako antidivadelní, jako ne-divadlo. Svou podstatou se vzpírá popisu, formulaci, logicko-racionální interpretaci. Usiluje natolik důsledně o vyvázání se ze všech divadelních konvencí a je tak vypjatě antiaristotelovská a prosta všech divadelních reforem, že jsem se začala obávat, že pro mě jako recenzenta nezbudou zcela žádné souřadnice, ze kterých je možné tuto produkci pojmenovat. Ale v průběhu „děje“ se zrodí kniha a rozpadne jeden vztah. Existuje-li časová posloupnost, je možný i příběh.

Za Marii, která píše knihu, chodí zvláštní černí pánové. (Dole pod jevištěm mají své nástroje, na které nic moc zvláštního nezahodou, ale hlavně se pochechtávají tomu, co se děje na prknech nahoře.) Marie žije šťastně se svým manželem. Marii terorizují mobiloví hajzlíci v mateřské

školce, jejího muže terorizuje šéf, který cosi prefabrikovaného vyrábí. Přítav manželství se rozpadá. Marie ztvdne – vlivem černých pánů literátů a patrně i psaní románu. Její muž ji začíná připadat banální. Marie zrodí knihu a opustí muže. Oběti této konzumně-bohémské story (srážky dvou světů) se stává manžel Tomáš. Je ukřižován posměchem, potupně vystaven na piedestalu konvence – televizi. Netuším, zda pytlíky od hamburgerů a americká vlajka měli znamenat zhanobení oběti nebo ji pouze „pojmenovat ošacením“. V příběhu Marie a Tomáše se střetnou „dvě civilizace“ a ten příběh je vyprávěn sice divadelně velmi neuměle, nešikovně, insitně, ale nikoli hloupě.

Přiznám se, že nad mnohým v této inscenaci jsem byla zmatena, chápala jsem i že mnoho diváků odešlo. Přesto ve mně tato na jevišti odehrávající se událost (konvenční termín inscenace je skutečně nevhodný, protože o in-scenování, vědomého vkládání do prostoru, nemůže být řeč) byla sympatická, poutala mě. Měla v sobě totiž něco podstatného pro divadlo a tvorbu vůbec, puzení něco sdělit, vyslovit se, konfrontovat se světem. Byla to produkce zneklidňující, provokující.

(Možná něco na způsob happeningu – ta nejposlednější situace odehrávající se po skončení nočního představení, stála za to, bylo k vidění, jak konformista polévá avantgardistu.)

Daria Ullrichová

POBUDO ORODUJ ZA MLADÉ DIVADLO

Na straně 43 programové brožury 76. JH má toto divadlo definováno svůj umělecký manifest. Aspoň doufám, že jím je, a že obsahuje jejich postoje, i kdyby zde byly podány záměrně v parodické podobě. Při jeho četbě mne sice napadaly různé sarkasmy, ale na druhou stranu jsem se na inscenaci těšil, neboť jsem tiše ale upřímně věřil, že nehodlají brát sebe a svět ani na vteřinu vážně, a že za všech okolností budou pochybovat o všem, včetně pochyb samých. Ale především jsem doufal, že někdo z mladých konečně zvysoka nakašle na ubohost zvanou politická korektnost, za kterou se dnes schová kdejaká lumpárna v jakémkoli oboru. A ještě více jsem doufal, že totální divadlo bude každé společenské, a dle manifestu i umělecké TABU považovat za přímou výzvu ho znesvětit či dokonce znečistit. Očekávání se ještě zvýšilo, když jsem před představením dostal program s citacemi z vyhocených definic současné kultury. Hle, zachvěl jsem se radostně, bude autenticita, bude svár a spár, bude... Avšak marnost nad marnost vše je marnost, pravím vám – když už autor rád cituje Bibli – nic z toho se nekonalo. Ani náhodou!

Když pomínu, že třetině replik jsem nerozuměl, neboť někteří z interpretů

polykali konce slov a začátky vět trpěly dyšností, tak žádná dekompozice sociálního stavu soudobé společnosti, ani železná kladiva napadající konvence divadla se nekonala. Místo dogma vyprázdněné pózy. Vždyť i ty soulože byly odbyté. Ani symbol, ani realita, ani znak – sotva ubohý příznak, opatrné označení násilného duše a zmražení těla, a to musím sakra konstruovat! Text byl spíše kompilací citátů a slovních klíčů než autorským proudem vyhraněného názoru, i když při zvýšené pozornosti probleskla semo tamto idea, ale ne už myšlenka rozvedená tak, aby ji bylo nutno akceptovat. A když probleskla, hned se rychle ukryla. Stejným neduhem trpěla inscenace, neboť žádný z použitých výrazových prostředků (režijních, hereckých, scénických) nepřesáhl – a často ani nedosáhl – toho neobyčejnějšího sousedského divadla zapadlých vlastenců, o pokolení aristotelovských trendů ani nemluvě.

Takže co s tím plácnutím do vody rmutné a chladné?

Co s tou vyčichlostí?

Ach jo, co s tím, když být toho účasten bolelo především proto, že jestli toto má být typ mladého, totálního, rvavého, nekompromisního divadla přicházejícího ze Šrámkova Písku, tak se mi zdá, že avantgarda je cosi, co upadlo v zapomnění, nebo se nenosí, aby se náhodou někdo nedostal do průseru.

A proto, skvostný pobudo Willy, ty starej parchante, oroduj tam nahoře nebo dole za mladé české divadlo!

Vladimír Zajíc

Medailon

ÚTDOV! (Útvar totálního divadla Vydrž! Praha) se zaměřuje na experimentální tvorbu opírající se o texty literáta Toma Tamtena. Totální divadlo je projektem Waltera Groppe, který ve dvacátých letech dělal divadlo do té doby nezvyklými prostředky v nezvyklých prostorech. Původně se měl soubor jmenovat „Útvar totálního nasazení“.

Toma Tamtoho,

autora textu ke hře VENKU!

Jak se vám spolupracovalo se souborem Vydrž a režisérem Vojtěchem Poláčkem?

Nijak. Já tu inscenaci viděl zde na Hronově poprvé! Celé to byla z jejich strany ilegální akce. Nikdo uvedení mé hry se mnou nediskutoval, text se inscenoval bez mého svolení! Takže vznikly nějaké tahanice s autorskými právy a už dopředu jsem měl averzi proti tomuto souboru. Snad se to, ale vše vyřešilo a dostanu z toho konečně nějaké tantiémy.

Co jste tedy říkal na zpracování svého textu mladými pražskými intelektuály?

Musím říct, že mou hru hrála spousta profesionálních sborů a já jsem opravdu rád, že se mé hry hrají v takovém množství. Ale k této inscenaci musím přistupovat jinak, protože soubor je amatérský... Došlo zde k dost razantní dramaturgické úpravě, protože oni hrají pouhou osminu mého původního textu. Ztratily se například některé nářky na nacismus, myslím, že v inscenaci zbyla jen jedna. Tato hra byla totiž napsaná o tom, jak se Češi vyrovnali s nacistickou okupací! Sice musím ocenit inovativní dramaturgickou úpravu, ale na druhou stranu se vytratily politické souvislosti a zbylo jen sociální drama.

Pochopil jste, o čem se Venku! Vlastně hrálo?

Jsem rád za mladou reflexi své tvorby, třeba mě to posune někam dál. Vojtěch Poláček učinil takový pokus. Jeho hlavním záměrem asi bylo vyjádřit jakousi snahu jedince zařadit se do extrémních škatulek a polarizovat se vůči jiným skupinám. Pohybovat se ode zdi ke zdi a nebýt normální, podléhat buď konzumnímu světu nebo nějakému intelektuálnímu úletu. Myslím si, že konzum drtí svobodného ducha, televizní pořady nám gumují mozky a my můžeme být rádi, že je tu spousta kvalitních autorů, literátů, divadelníků, kritiků, kteří tento svět reflektují a neměli bychom se jim vysmívat. Narážím zase na inscenování své hry bez svolení, možná se sami tvůrci stanou tématem mé další divadelní hry o tom, jak krást divadelní texty a jezdit s jejich inscenacemi po festivalech.

Len

A co seminaristé, kteří pracují v semináři J jako jevištní řeč?

Hraji v Týně nad Vltavou na otáčivém divadle a většina lidí z divadla říká, že zpívám, že se nekontroluji. Hrajeme Večer tříkráloví a hraji Olívii, která by měla být smutná, když jí umřel bratr, ale jak jdu hlasem nahoru a dolů, tak je to nevěrohodné. Paní Bendová mi pomáhá a já doufám, že po semináři mi vždy dojde, že mám jít hlasem dolů.

Kamila, 22 let

Chodím na zdravotní školu v Českých Budějovicích a jsem tu hlavně proto, abych s pacienty dokázala mluvit zřetelně, aby mi rozuměli i starší lidé. Očekávala jsem od semináře sice trošičku něco jiného, ale dokázala jsem se vybičovat k práci v něm.

Monika, 17 let

Očekával jsem, že si tu zlepším řečovou techniku, což se myslím do značné míry povedlo a ještě jsem dostal něco navíc a to z divadla - základ herectví, jevištní řeči, které pomůžou nejen v technice, ale také v poznání sama sebe. Také získávám trochu jiný vztah k divadlu, než pouze divácký.

Filip, 22 let

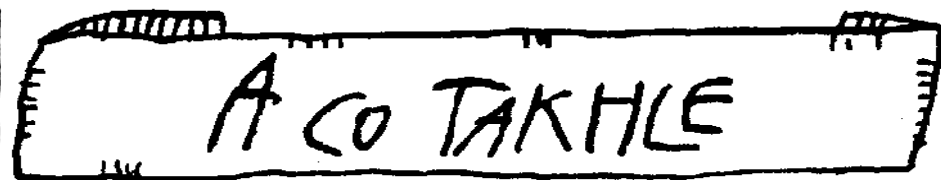

Přihlásil jsem se do semináře, abych se naučil pořádně artikulovat, protože jsem úplný huhňal. Považuji se za černou ovci v semináři - s divadlem nemám moc velké zkušenosti. Jsem tu poprvé a jsem nadšený, je to špica.

David, 20 let

Přihlásil jsem se na jevištní řeč na paní Szymikovou, ale „záskok“ mi vůbec nevadí. Paní Bendová z nás na začátku byla asi trochu nervózní, ale pak už to bylo dobré. Pod jevištní řečí jsem si představoval trochu něco jiného, chtěl jsem jen kultivovat svou mluvu a myslím si, že hodně lidí sem jelo jen kvůli tomu. Seminář, ale nabízí i trochu víc, je veden hodně do herectví, etud - na úkor jevištní řeči. Mně osobně to nevadí, protože si s divadlem hraji, ale mám pocit, že spousta lidí nemá s herectvím žádnou zkušenost a trochu se toho bojí.

Robert, 24 let

SEMINÁŘ JÉ, JÉ JÉ JÉ – JEVIŠTNÍ ŘEČ

Seminář Jé měla vést, stejně jako v loňských letech, lektorka Regina Szymiková, ale z rodinných důvodů se letošního Jiráskova Hronova nemohla zúčastnit. Zpráva o její neúčasti přišla den před začátkem festivalu, a bylo by nefér vůči účastníkům, kteří se hlásili na jevištní řeč, seminář zrušit. Regina Szymiková se ale ukázala jako velmi odpovědná a hned za sebe našla náhradu, a to kolegyni pedagožku hlasové výchovy DAMU Michaelu Bendovou, zkušenou herečku, která se výuce jevištní řeči věnuje už 15 let. Nikdy není jednoduché ocitnout se v roli „záskoku“ a tak bych chtěla prostřednictvím Zpravodaje poděkovat paní Bendové za to, že nabídku přijala a bravurně se zhostila „role náhradníka.“ Díky ní tedy seminář probíhá a o tom jak, poví sama pár slov...

Začali jsme velice intenzivně už první den. Byl napěchovaný cvičnými texty a vším, co k tomu patří - posazováním hlasu a správným dýcháním. Mým záměrem bylo také nalákat seminaristy na něco trochu jiného, aby se dokola nezkoušela jen běžná cvičení, ale aby se naučili zvýrazňovat řeč, správně ji užívali, „nezdrcávali“, aby vládli svým hlasem a pocítli to na sobě, a aby se tohle všechno ještě promítlo do textu, který by se jim líbil. Vybrala jsem proto i tři dialogy z hry Západní přístav (Bernard-Marie Koltés). Přivezla jsem je také na CD, které jsme si v úvodu pustili a ozvláštnili jednu z hodin Třemi dialogy od Koltése. Jsou o dvou mladých lidech, mezi nimiž dochází k setkávání, vyznání lásky. Pomáhají nám při práci: vidíme, jak mezi nimi probíhá dialog a učíme se, jak prostřednictvím textu vycítit, jaká je situace. Drsný dialog se seminaristům velmi líbil a dobře se jim dělal. A když jsme si přečetli dialog Stázy a Jény ze Šrámkova Léta, někteří byli okouzleni

možná ještě trochu víc... Vzhledem k tomu, že jsem tady jako záskok za Reginu Szymikovou a dozvěděla jsem se to pouhý den před Jiráskovým Hronovem, vzala jsem s sebou spoustu věcí jen tak - co kdyby se hodily. Neuměla bych se doma připravit na konkrétní studenty, ale tady jsem rychle zjistila, co je baví, zajímá a operativně reaguji na impulsy. Moc děkuji hronovským asistentkám, protože ta naše (Dana) nám už nejméně potřeť rozmnožovala texty! Na práci máme pouhých deset dní, takže to musíme vzít v určité zkratce, ale nesmí to být nepořádné. Nesnáším, když se dělá něco neúplně!

Seminaristé jsou výborní, spoustu se toho naučili, vymýšlejí si a jsou plní fantazie. Myslím, že na sebe slyšíme, jsem s nimi moc ráda. Je potřeba vést dialog a poslouchat jeden druhého. To je myslím důležité nejen teď v semináři, ale celkově v životě. Jsem z divadla zvyklá vycítit, jako je atmosféra a kdy je třeba jí okamžitě změnit.

len

A CO TAK HLE

SEMINÁŘ C JAKO CESTY

Jsou to Cesty do příběhů a každý si tou cestou musí projít. Nikdo se tomu nevyhýbá, nikdo nepadá do příkopů, všichni jdou stejným směrem.

(charakteristika kursu slovy seminaristky)

Už druhým rokem se na Hronově pořádá seminář věnovaný dramaticko-výchovným metodám. Jeho lektorkou je Irina Ulrychová, dramaturgyně, docentka katedry výchovné dramatiky DAMU Praha, ale také učitelka LDO ZUŠ v Brandýse n. L. Společně na hravost lidí, říká s úsměvem:

Seminář je zaměřen na úvodní fázi práce, která předchází inscenační fázi, kde se se souborem teprve hledá předloha, zkoumá se, co nám nabízí, jestli nás bude zajímat téma, příběh, postavy, jaké mají charakter, jaké motivace uvádějí... Myslím, že právě tato fáze práce je zajímavá, protože spousta souborů pracuje tak, že vedoucí přinese text, který sám vybral a rovnou se začne zkoušet. Děti nebo dospívající to přijmou, protože on je pro ně autorita, zvyknou si na tento styl práce. A mně přijde líto nevyužít toho, co nabízí každý z příběhů, s kterým se setkají. Mají myšlenkový svět, který jim pomáhá ještě dřív než se rozhodnou pro určité dramaturgicko - režijní řešení. Jestliže tu první fázi vynecháme, eliminují se všechny možnosti, které příběh původně nabízel. Pro svůj způsob práce používám názvu strukturované drama. To nabízí zkoumání příběhů z různých úhlů pohledů, zaměření na různá témata, vytváření postav a různých jejich variací. Tento způsob práce může být trochu zklamáním pro lidi, kteří si chtějí hlavně zahrát divadlo, chtějí určité instrukce pro režijní práci, jednoznačnější názor.

Jak vypadají jednotlivé dny semináře?

To, co jste viděla (viděla jsem ukázk

práce na příběhu o konfrontaci vidoucího člověka s kmenem nevidoucích - pozn. red.), bylo inspirováno příběhem H. G. Wellsa Země slepců, který jsme dělali tři dny, ale teď se soustředíme zase na jiný příběh. Pokud bych měla mluvit o struktuře dne, je to různé. Na začátek zařazují rozcvičku, která nemusí být tematicky vázaná k příběhu, může mít různá témata - hry s pravidly, na rozehrání, na spolupráci, na to, abychom si zapamatovali jména, vstupovali do rolí, rozehrávali drobné situace. Tyhle rozcvičky jsem zařadila po zkušenostech z loňska, protože někdy se opravdu sejdou lidi, které vyloženě zajímá strukturované drama, a pak se zas sejdou lidi, kteří čekají něco jiného. Právě pro ty mohou být rozcvičky inspirací, nabídkou takových těch drobných aktivit, které je možno snadno převzít, které jsou instruktážní, které mohou použít se svou skupinou s dětmi na rozehrání. Pak máme vždy chvíli, kdy se vracím k tomu, co se dělo předcházející den a dovysvětluju některé věci. Mluvíme o principech, které byly v práci použity, a snažím se je přesněji pojmenovat. Pak začneme s novým příběhem. Každý příběh má na začátku nějakou aktivitu, která je zdánlivě jen hra. Ještě to nevypadá jako vstup do příběhu, ale může to už být vstup do příběhu. To, že jsme třeba dnes dělali hry se zavřenýma očima, souviselo s tím, čím jsme se zabývali - že se někdo ocitne v zemi lidí, kteří nevidí. Ve formě rozcvičky se nám tedy dostalo upozornění na to, jak se pohybuji a chovám, když nevidím, co mi pomáhá, jak se cítím ohrožený, i jak se musím jinak orientovat.

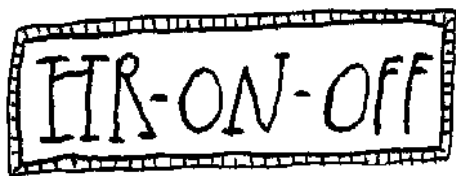
Jana Soprová

Hrstka dojmů a názorů ze semináře C

- Nejdůležitější je princip hravosti
- Je stará známá pravda - kdo si hraje, nezlobí
- Zkoušíme si techniky, jak princip převést do formy hry
- Očekávala jsem, že to bude „dramafák pro pančelky dramafáku“. V podstatě to tak je, ale protože jsem jedna z nich, tak mě to baví.
- Přijela jsem z Ostravy na Hronov za Irinou a je mi tu hezky.
- Jsem tady asi popáté, prošla jsem různými kursy, a tak jsem byla zvědavá, co je tohle.
- Jezdím na Hronov už osmý rok bez přestávky a pořád mě to baví.
- Jsem úplně nedotčená, jako divák jsem chodila do divadla. Sama jsem ještě nic nezkoušela, dělalo mi problémy se nějak vyjádřit a ty jsem tady překonala.
- Je zajímavé, že jeden kratičkový příběh se dá rozvést do mnoha her a cvičení, mnohdy vyústí v takový konec, který nás překvapí. A navíc: Irina je velice charismatický člověk, který tomu dá úžasnou formu. Myslím, že jsme spokojeni, že jsme tady. Je to parádní a něco nám to opravdu dá.
- Čekala jsem něco jiného a teď jsem příjemně překvapena. Čekala jsem, že budeme víc vedeni k tomu, jak režisovat divadlo pro děti, ale nečekala jsem, že si budeme hrát my.
- Čekala jsem víc teorie a strašně mě překvapilo, že ať je nám osmnáct nebo padesát, necháme se vtáhnout do příběhu tak, že ho prožíváme. To je skutečně úžasný! Nikdy jsem nic takového nezažila.
- Děláme už třetí den příběh, který rozvíjíme dál a dál. Je úžasné, kam až se posouvá. Irina nás dokáže příběhem vést naprosto úžasně.
- Pro mě je zajímavé, že se tady člověk uvolní, prožívá jednotlivé příběhy a zaujímá k tomu vlastní postoj. Vzhledem k tomu, že jsem chodila do dramafáku, tak to trochu znám, ale v jiném kolektivu je to nové.

Deset jednou ranou

Jak tak sleduju, stal jsem se jakýmsi Hanswurstem, otloukánekem, kašparem, klaunem či blbem festivalu. Je to docela příjemná pozice. Všichni se na vás usmívají, nechávají vás sednout mezi sebe, a to dokonce i herci během představení, a pouštějí vás bez problémů i tam, kde jiným zapisují do kartiček křížky. Mé slovo má váhu, jsem hojně citován a znám. Zkrátka superstar. Nerad bych o tuto výsadu přišel, a tak jsem se rozhodl zasadit deset bodnutí, jež – doufám – otřesou hronovským světem.

1/ Jak se pozná amatér od profesionála, student herectví od profesionálního herce, amatérská inscenace či soubor od profesionálních? Nestálo by za to posunout statut JH na festival amatérského a nezávislého divadla?

2/ Nebylo by vhodné zavést vedle PC-klubu ještě „kulaté stoly“, kde by se diskutovalo přímo s tvůrci nad jednotlivými inscenacemi či problémy kolem divadla?

3/ Vedoucími některých klubů na JH je pár skutečných osobností. Proč nenabídnout přítomným veřejné setkání s nimi či dokonce cosi jako sympozium na jim blízké téma. Diskuse nad vztahem evropské a africké dramatiky s Cayou Makhélem by předčila vše, o čem se kdy diskutovalo na festivalu Divadlo v Plzni! A jsou tu další: Daniela Fischerová, Tomáš Žižka, Remco de Vries...

4/ Přes všechny respekt ke klubům, nestálo by za to je oživit dalšími osobnostmi z oblasti performing arts? Chcete jména? Třeba Petr Nikl, Pavel Štourač, Petr Váša (už tu jednou byl), Halka Třešňáková, Monika Rebcová, Aleš Janák, Jáchym Topol, Vladimír Franz, Peter Schumann, Dominique Houdart (a jeho Padoxové známí z HK), Min Tanaka, Lech Madzik...

5/ Tak jako kopírování nezabíjí hudbu, ani inscenování dramatických textů bez autorských práv nezabíjí divadlo. Krad'te texty dál, von (dobřej) autor si na (dobrý) prachy stejně přijde. Z vašich nulových zisků saje vaši nezávislou krev hlavně jeho divadelní agentura. Stálo by za to stanovit jakousi horní hranici repríz a spodní hranici nákladů a zisků, pod níž už agenturní drákulové nemohou. Kdo první najde odvahu dramatizovat do češtiny nepřeložené Kunderovy romány – třeba Totožnost, jež nedávno byla ke stažení na internetu – dostane ode mne Zlatého Aloise! Pošlu mu jej do lochu, kde může za dva roky, které mu (prý) napaří, přeložit i další Kunderovy romány!

6/ Proč se většina amatérských divadel snaží poměřovat s profesionály? Například

ZA ROK SE VRÁTÍM

Už několik let probíhají na JH koordinační schůzky občanských sdružení amatérského divadla, zaměřené na to, aby se jejich členové vzájemně informovali a dohodli, kudy jít dál, jak pracovat, co je čeká v následujícím období, jaké kdo připravuje vzdělávací akce apod. Včerejší koordinační schůzka byla ale trochu jiná, řekl JAROSLAV VYČICHLO (1947), který je od roku 2002 předsedou Svazu českých divadelních ochotníků.

Dohodli jsme se, že ustavíme Matici českých divadelníků, tedy jakousi střešní organizaci občanských sdružení, která by pak vystupovala jednotně vůči běžné veřejnosti, státním a samosprávním orgánům, prostě, která by reprezentovala ochotnictvo.

Kdy by mělo dojít k založení takové Matice?

Zakládající organizace budou tři - VSVD, SČDO a OSD (Občanské sdružení divadelních ochotníků), základní dokument o spolupráci je už připraven, budeme ho teď ještě připomínkovat. K slavnostnímu podpisu smlouvy o spolupráci by mělo dojít ve Vysokém nad Jizerou na Národní přehlídce venkovských divadelních souborů.

Jaký máte vy osobně vztah k JH?

V Radnicích v západních Čechách vedu divadelní soubor, který v roce 1956 vyhrál Hronov s Ibsenovou Norou. Je to stará záležitost, ale v Radnicích pořád živá. Náš soubor má velkou tradici, nedávno oslavil 150 let. Přiznám se, že kdyby se v Radnicích třeba tancovalo, tak jsem možná dnes dělal folklór, ale protože máme divadelní soubor, začal jsem dělat divadlo a to před 43 lety. Jakmile člověk zapadne do divadelního soukolí, dostane se na JH, takže jsem tu

byl i v klubu mladých divadelníků v Dřevíci a od 70. let sem jezdím pravidelně. Dnes jsem tu asi popětátřicáté... Vytvořil jsem si k Hronovu zvláštní vztah, vždy se sem těším a když odjízím, v duchu doufám, že se sem příští rok zase vrátím. Zatím se to vždycky podařilo! Hronov je pro mě Mekka českého ochotnického divadla a jsem přesvědčený, že tu člověk vidí nejlepší inscenace, které se zrodily mezi ochotnickými soubory v ČR.

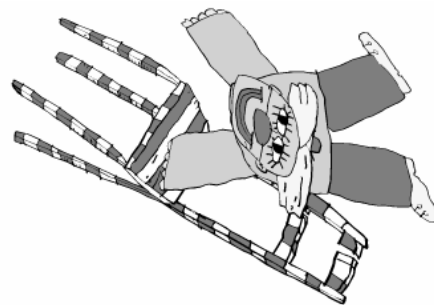
Vyhovuje vám programové složení JH?

Vždycky jsem odjížděl dost spokojený, až na výjimečné roky, kdy se nic zajímavého neurodilo. Je pravda, že trochu pochybuji, jestli sem některé inscenace skutečně patří, protože neodpovídají tomu, co bych si na JH představoval. Zdá se mi, že se tu hodně experimentuje a že se Hronov stáčí k obrovskému vzdělávacímu středisku. Chtěl bych tu vidět především nejlepší činoherní celovečerní inscenace. Přesto musím říci, že i ty malé věci, které se sem dostanou, bývají na dobré úrovni, takže z tohoto pohledu sem většinou patří.

Letos jste na JH přebíral zlatý odznak J. K. Tyla, co to pro vás znamená?

Myslím, že je to takové milé ocenění práce, kterou člověk pro amatérské divadlo odvedl. Co jiného takovým lidem nabídnout, že? Žádnou finanční odměnu za svou práci nedostanou, většinou do svých aktivit peníze naopak vkládají a věnují amatérskému divadelnictví spoustu času. Je tedy dobře, že existuje organizace, která uděluje takové morální ocenění. Nemyslím, že by mělo bůhví jak veliký význam, ale je to milá záležitost. Jako předseda SČDO bych tuhleto záležitost vždycky podporoval, protože pro mnohé z nás je takové morální ocenění větší satisfakcí, než kdybychom dostali nějakou finanční odměnu. Pro mě osobně je toto vyznamenání strašně důležité, moc mě potěšilo a povzbudilo pro další práci. To především!

Zuzana Vojtíšková

Soutěž o nejlepší překlad

Soutěže o nejlepší překlad včerejší recenze Djeku ju (autor Remco de Vries) se zúčastnili Lenka Literová a Saša, který neprozradil příjmení. V redakci jsme se usnesli, že hlavní cenu udělíme Lence, ale ani Saša nepřijde zkrátka! Protože včera nikdo neodhalil medvěda (viz pravidelná soutěž zpravodaje), zbyla nám jedna publikace Pódia z krabičky, kterou věnujeme Sašovi za jeho snahu. A tady je Lenčin překlad recenze:

red

DJEKU JU

Na hronovském festivalu jsem jako lektor mezinárodního workshopu. Co se týká mé češtiny, zvládám „-“, a „-“, „-“. Koukal jsem tedy na představení jakoby bez jazyka, ale myslím, že jsem pořádný kus pochopil a fakt se mi to líbilo.

Představení se mělo hrát v parku, ale kvůli špatnému počasí bylo zrušeno. Řekl bych – NAŠTĚSTÍ. Myslím, že toto představení vynikne lépe ve velkém divadle než v parku. I když připouštím, že ty krásné postavy budou lépe působit na diváky v otevřeném prostoru parku, byl jsem rád, že měli dobře nasvíceno, dobré kulisy a ostatní vybavení divadla. Tohle představení si to zasloužilo

Postava celá v černém uhodí velmi jemně do gongu. Světla zhasnou. Druhý úder do gongu a v okamžiku bylo jeviště plné postav komedie dell'arte a muzikantů. Hudba hraje a postavy tančí, zaujímají pózy a předvádějí plynulou akrobacii. Radost a chuť hrát a přehrávat naplňuje jeviště.

Nejsem expert na komedii dell'arte, takže nemůžu říci, jestli byly postavy opravdu správně sebrané. Nejdřív je představena Kolombína a myslím, že ve starší dámě poznávám Pulcinelu. Sleduji Doktora v její roli a Luciettu (jako mladou milenku). Najednou na pódium naskočí Hanswurst plný energie. Pak, převlečen za starého muže, se objevuje mladý milenec. I když jsem nerozuměl, co si říkají, výrazy v jejich tvářích vyprávěly příběh stejně dobře.

Tak, jak by to mělo v komedii dell'arte být, humor je umístěn perfektně do mizanscény a herci docházejí do známých situací komedie. A jsou to sexuálně laděné vtípky, prdění, směšné grimasy a perfektní timing. Herci udržovali tempo opravdu ďábelské. Nemohu se vyjadřovat k textu nebo práci s hlasem, ale jejich fyzický výkon byl výborný. Byli silní, dobře sebraní a schopní různých akrobatických prvků – což vyžaduje trénink. Timing byl přesný a pohybovali se lehce.

Souhra mezi herci a muzikanty fungovala velmi přesně. Muzikanti měli perfektní načasování při tvoření vtipných zvuků představujících facku, pád, atp. V tomto typu divadla je načasování základem a herci na jevišti byli na sebe velmi dobře rytmicky napojeni.

I když byla atmosféra velmi energická, občas jsem měl problém se koncentrovaně zaměřit. V některých okamžicích byly scény nahuštěné nebo se děly najednou. Nevšiml jsem si toho hned, protože jsem se soustředil na jeden děj a tak jsem prošvihl jiný. Zpěv by si zasloužil více pozornosti, občas to bylo trochu drsné. Ale potom to bylo zase pěkné. Zajímalo mě, jestli by získali více interakce s publikem, kdyby byli bývali hráli v parku, jak bylo původně v plánu. V divadle to bylo složité – kvůli vzdálenosti mezi publikem a herci. V tomhle stylu divadla je velmi jednoduché hledat (a najít) kontakt.

S takovým množstvím tance, zpěvu, akrobacií a bohatou mizanscénou mi bylo obrovským potěšením sledovat toto představení. Užil jsem si to uprostřed smějícího se davu.

Přeložila Lenka Literová

Art (Obraz) je titul, který amatéři, i kdyby se roztrhali, nezahrajou líp než nejpodradnější profici. Proč jste jej Šumperští inscenovali a hlavně proč takovou hru (upozorňuji, že ji mám velmi rád!) zvat na – jakýkoli – amatérský festival?!

7/ Obdobný, i když trochu jiný případ, je Lolita. Chybí-li provokativnost, chybí-li bolest a vášně, je Lolita jen banální příběh přijatelný pro všechny. A to nejde. Humberta v podání Vyškovských snad každý, i nejkonzervativnější divák chápe a jeho soulože s 13-letou Dolores toleruje. Jak ale tentýž divák hodnotil Pavla Opočenského? Snad celá česká (i intelektuální) společnost jej zavrhl a škodolibě se mu vysmívá. To je žhavé téma Lolity!

8/ Je KONTRAKCE a je hlavně Lojzíkův Machov. Jak to a proč se o nich víc nemluví, nepře, nerozvíjejí se diskuse o smyslu a rozšíření JH a Zpravodaje?

9/ Proč není na ČT denní zpravodajství z JH? Proč o festivalu nerefereje jako o LFS (která je v podstatě jistou filmovou obdobu JH)? Takhle se divadlo nikdy nestane obecně respektovaným, bude stále tolerovanou fňuknou, jíž se nabídne jen ohlodaná grantová kost.

10/ Kde jsou talent scouti profesionálních scén? Nestálo by za to je zavést? Mezi českými divadelními amatéry je valná většina – jak se ukazuje – velmi amatérská, přesto se tu objevují jména a tituly, jimž by se mělo umožnit či aspoň nabídnout hostování na profesionálních kolbištích. Být talent scoutem ČS Ústí, pozvu Josefa Tejkla. Být talent scoutem Divadla Komedie, už tam režíruje Petr Macháček. Být talent scoutem Divadla Na zábradlí, má už tam Petr Lanta nejméně třetí premiéru. A být Dariou Ullrichovou nebo Jakubem Korčákem (škoda, že tu není Radovan Lipus), všem třem nabídnu studiovou scénu Národních divadel (Praha, resp. Brno, resp. Ostrava).

Vladimír Hulec

Esemes poezie na Hronově žije!

Díky vám všem, draží poetové, poezie chodí i po půlnoci... Je jí tady tolik, že se nedá vše použít do zpravodaje, ale věřte srdce mé každá báseň zahřeje!

Díky a stále přijímáme verše na telefonním čísle 604 43 34 85. Značka *vers*

Seminaristův sen:

Do divadla nemohu – sedím v Hororu na rohu.

Nohu hodím přes nohu, na víc už se nemohu.

Šaman

Triton noc promění se v snění, a v noci se vše mění.

Má touha je teď vzhůru, táhne mě do prostoru, kde vše ve víno se mění. V té sklence vína, Mizí má vina.

Anonym

Na důkaz mé lásky, miláčku
Schovala jsem ti ze sáčku...
Posílám ti o tom zprávu,
posílám ti esemeskou
Je už dosti pozdě k ránu
nebo brzo? Jdu si roskou
Jestli to není sen
Štípla jsem se do lýtky
Z lásky schovala jsem ti jen
posledního gumového medvídka.

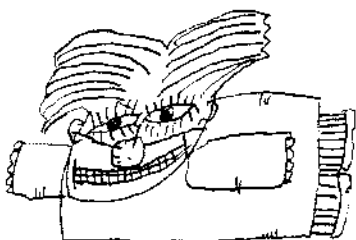
Jasanka

Své hloupé, namyšlené ego
rozložím jako lego,
kdo by se pak namáhal
skládat z něho Taj Mahal

Prskavka

Čajírna, Santal, který voní
znavení, jež ulehají.
Vůně čaje a sny netušené
svíčky, které slzy roní.
Myšlenka jak balon vzhůru vzlétá
city v bárce unášené
je cítit vůně léta.
A vše je lehce omámené
uvnitř se stíny prodlužují
japonská směs v misce mizí
pár kroků chybí do svítání
a další den je k mání.

Sofi

ZE ZÁKULISÍ

ANEB KDO JSOU TI, BEZ KTERÝCH BY JIRÁSKŮV HRONOV NEBYL

Zastavení šesté – v kanceláři v Sále Josefa Čapka

Během roku slouží tato kancelář jako informační středisko města Hronov. Dopoledne jsem tu natrefila na dva milé mladíky, Pavla Nováka a Patrika Stonjeka. Vyzpovídala jsem prvního z nich. Znáte ho i z jeviště JD, kde na závěr každého představení předává hrajícímu souboru květinu barevně sladěnou s barvou své košile a pamětní list.

Co se v téhle kanceláři během JH děje?

Děje se tu hlavně tisk Zpravodaje a své místo tu má tisková mluvčí. Jsme tu s kolegou od devíti ráno většinou tak do tří odpoledne. Ve dvě hodiny musí být Zpravodaj v prodeji.

Jaký je náklad Zpravodaje?

Tiskneme 450 kusů k prodeji plus 121 povinných výtisků, takže celkem 571. Dále, když potřebují lektori nebo kdokoli z organizačního štábu cokoli nakopírovat, všechno uděláme tady. Pak ještě odbavujeme turisty, kteří si stále myslí, že je tu informační kancelář, i když ta je během JH přestěhovaná do školy, takže je posíláme tam.

Jaké služby po vás takový turisté chtějí?

To, co běžně nabízí IK během roku – prodej propagačních materiálů, map, průvodců, turistických známek atd. To všechno se před JH přesně napočítá a odstěhuje do Informační kanceláře JH, sem se zase nastěhuje kopírka, papíry atp. Takže my tady bohužel turistům nic prodat nemůžeme. Někteří to těžko chápou, když je posílám jinam, stejně jako to, že tady není veřejné WC, ale většinou je to tu bez problémů.

Jak po vydání Zpravodaje pokračuje váš den během JH?

Kolem třetí čtvrtě jdu do divadla, kde pomáhám – uklidit, postarat se o soubor, po představení předávám kytky... Mám to jako brigádu, letos už čtvrtým rokem, a dělám, co je potřeba. Začínal jsem v IK u distribuce Zpravodaje. Pak mně paní ředitelka nabídla tuhle práci, takže loni jsem se naučil s kopírkou-tiskárnou a jsem tady.

Stihnete také vidět některá představení?

Snažím se. Aspoň abych věděl, kdo hraje hlavní roli, abych pak nepředal kytku nějaké epizodní... Divadlo mě zajímá, takže když je čas, jdu se podívat. Letos si to užívám víc než loni.

Takže jste také amatérský divadelník?

Jsem člen místního souboru a taky souboru v Meziměstí, Broumově, takže s divadlem jsem hodně spřízněný.

Pavla Schejbalová

Tisková mluvčí Simona Bezoušková, která se s kopírkou Zpravodaje dělí o jednu místnost, byla právě v éteru a zároveň telefonovala s šéfredaktorkou Šťastného Jima, zatímco ji fotografoval mladík z Reflexu a na druhém telefonu čekala seminaristka KPR s otázkou, kde se v učečně nachází hasicí přístroj. Mezitím jeden z kamelotů přiběhl se vzkazem od šéfredaktorky Kontrakce, která se chce s tiskovou mluvčí spojit přes telemost, což Simonu rozběsnilo natolik, že pro danou chvíli odmítla všechny rozhovory a odběhla se vydýchat do parku, kde si vzápětí objednala projížďku po Metuji. Stihla jsem doběhnout k prvnímu mostu a vhodit Simoně do loďky moták se prosbou, aby nám o své práci na JH dodala tiskovou zprávu. Dopadlo to dobře:

„S každým dalším ročníkem Jiráskova Hronova připravuji jeho propagaci v médiích. Na základě rozeslaných tiskových zpráv a osobních kontaktů zajišťuji prezentaci JH v televizi, novinách, časopisech a rádiích. Nejnáročnější jsou potom první dny festivalu, kdy nedělám nic jiného, než rozesílám fotografie, poskytuji rozhovory a připravuji se na tiskovou konferenci. Podobný shon se opakuje poslední den festivalu. Jinak se snažím nepropadnout své hronovské schizofrenii a hladce přecházet z role tiskové mluvčí do role asistentky KPR, ze které mě ruší občasně telefonáty novinářů. Simona Bezoušková“

Simono, jsi profík, nenech se vyprovokovat, u nás máš dveře vždy otevřené. Děkujeme a držíme palce!

redakce

Drobný postřeh k jednotě formy

Myslím, že podstatnou složkou divadla je estetika. Ve dvou představeních, která se mi líbila a která podle mého názoru zacházela s estetikou skvěle, mě nepříjemně zasáhly tři nepochopitelné prohřešky proti něčemu jako je jednota formy, tak se pokouším trochu je popsat.

Spomienky budúceho starca (DZ Partizánske): inscenace se nesla v duchu „estetiky ošklivosti“, která krásně a čistě odrážela Charmsovu bezvýhodnou destruktivnost - neforemný obličej, hnusné porody parašutisty, lidé v holínkách a hadrech. I žena v bílých svatebních šatech na lešení mi zajímavě kontrastně zapadala do celku, ošklivost ani celkovou poetiku neporušovala - bílá se k bahnu hodí a možná to ani nebyla zářivě bílá. Ošklivost neporušovala ani krása hlav dívek - byla napravena na zbytku jejich těl; kromě toho hezkou tvář v rámci ošklivosti nějak přirozeně prominu. Do ladění scény také úplně zapadalo „jako-svlečení“ jedné z dívek - místo opravdového svlečení byla oblečena do jakýchsi ošklivých přiléhavých tepláků neurčité barvy.

Takto důsledně nasazenou „antiestetiku“ ovšem naprosto porušilo opravdové a úplné svléknutí dámy na lešení. Najednou se do toho všeho bahna zablesklo krásné a čisté ženské tělo. Pro mě bylo nepřijatelné, nepatřilo tam a zpochybnilo mi celou hodnotu krásně ošklivého, krásně nihilistického představení.

Lolita (DS Haná Vyškov): celé představení krásně rámovala autentická džezové orientovaná sladce znějící americká hudba. Krásně se hodila ke kráse Lolity a krásně kontrastovala se strašnými osudy mužských hrdinů. Ale: úplně na konci, tam, kde se děj zacykluje do úvodní scény, byla použita naprosto jiná hudba: něco jako současný český sentimentální polopopík (omlouvám se, že ji neumím přesněji identifikovat). Měl jsem pocit, že zvukař spletl cédečko... Celá hudební složka pro mě přestala fungovat...

A ještě jednou Lolita: inscenace je z velké části postavena na kráse herečky v hlavní roli. S touto krásou se skvěle pracuje, je skvěle zdůrazňována a obměňována, za celé představení nezevšední, nevyčerpá se, nezvětrá. Ale: na konci dostane pod šaty „polštářek“ s míčky - „jako že je těhotná“. Obsahově je to zajímavá smyčka, ovšem esteticky pro mě nepřijatelná. Když se předtím tak totálně pracovalo s jejím tělem, nemělo by se to ve finále znehodnocovat takto neumělou a dětsky nedokonalou pomůckou...

Opět podotýkám, že obě inscenace se mi líbily, toto je spíš taková zkoumající poznámka.

Petr Macháček
16.8.2006

PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ...

O jedné utajené hronovské tradici

Šampaňská snídaně letos po pětadvacáté

Sedíme s Károu ve Stovce a přijde Donátka.

- **Co si dáte kuci?**

Koukneme se na sebe, koukneme se na Donátku.

- *No přece šampaňské.*

Objednáme si první láhev a v tichosti popijíme. Odbijí desátá hodina ranní.

- **Co to pijete?**

Zírají na nás přicházející kamarádi.

- *No přeci jako slušní lidi snídáme šampaňské.*

Psal se rok 1981.

Dnes se píše rok 2006 a hrstka tehdejších mladíků opět sedí ve Stovce a snídá. Odbijí desátá hodina ranní a s ní odlétávají od lahvi první zátky. Dnes se bude snídat dlouho. Počítám, že ti nejhladovější budou odcházet až za ranního kurpění.

A tak Míla Petrovič, Mirek Kára, Jirka Klapka, Simona Oktápcová, Ivan Vodochoďský, Áša Faltus, Petr Takáč, Notář... a mnozí další psali a píšou dějiny jedné malinké tradice.

O její budoucnost nemají starost, neboť s nimi již snídají jejich děti Radka, Markéta, Zuzanka, Julie, Ondřej a Michaela.

Nejsem sice pravidelným a vytrvalým účastníkem tohoto snídání, přesto každou „hronovskou“ středu ve Stovce rád chvíli posedím.

Petr Haken

Víte, že...

Pravděpodobně bída, v níž při svém kočovném životě herci byli, společenský ústrk, jemuž byli vystaveni, to vše asi působilo, že uvnitř hereckých souborů vyvinuly se komicky vážné poměry hierarchické. Podle toho, kterou roli herec hrál, měl i svoje postavení v souboru. Začátečník a vůbec každý, kdo chtěl s herci dobře vyjít, nesměl jej oslovit jménem, nýbrž hodností jevištní. Herr Königsagent, Herr Tyrannenagent, Herr Courtisan a podobně. V takovém pořadí musel také herec nižšího stupně vyššího herce zdraviti, například intrikán herce královských rolí, nižší nebo mladší herec neměl býti ve společnosti vyššího herce s pokrytou hlavou, nesměl si sednouti, dokud mu to nebylo dovoleno. Iffland popisuje ve svých vzpomínkách obsažnou proceduru, které se musel podrobiti, kdo chtěl býti přijat mezi začátečníky. Musel prakticky před sborem herců prokázati, že již něco umí, že má talent k deklamaci i mimice. Teprve když většina souboru prohlásila svůj souhlas tradiční formulí Kann er das (umí to), byl žadatel přijat do učení. Z toho vzešel dnešní kanderdas.

Útržky z knihy V. K. Blahníka Světové dějiny divadla (1929) vybírá Jana Soprová

Co sbalíte na JH?

Co bezpodmínečně zabalíte do svého zavazadla na Jiráskův Hronov a co do něj zaručeně nedáváte?

Na cesty si pokud možno беру svého syna Tansiho, protože je dobrý na jazyky, rychle se zadaptuje a umí se kontaktovat s lidmi, a tak mi vždy slouží jako prostředník v novém prostředí. A taky si беру holení, abych mohl svádět holky. Letos jsem ho zapomněl, a i když jsem si ho v sobotu koupil, byl jsem tu dva dny neholený. A tak jsou hronovské holky pro mě asi ztracené...

Caya Makhélé,
lektor semináře M

Já si do světa беру svého tatínka a hry. Tatínka proto, že s ním můžu cestovat do neznámých míst, a hry proto, že si s nimi můžu hrát. Bývají různé, ale nikdy nezapomenu na africké karty. Jsou na nich obrázky afrických králů a královen, táta s nimi zná různé hry a o těch králích a královnách umí vyprávět spoustu příběhů.

Tansi Makhélé, 7 let

Vzala jsem si čtyři páry teplých ponožek a nevzala jsem si další čtyři páry ponožek.

Irina Ulrychová,
lektorka semináře C

Nebaví vás divadlo? Hronovští doporučují: Jděte na houby...

ZASLECHNUTO

Ode dneška až do konce bude hezky. Lenka Lázňovská z ARTAMA totiž včera dostala ode všech vynadáno, jaké deštivé počasí přivezla. A tak se prý polepšila. Středeční počasí (ARTAMA je prý první institucí, která poručí větru dešti) bylo ukázkové. Tak to snad vydrží až do neděle.

Paní starostka společně s vedoucí hronovského střediska Marcelou Kollertovou se vrhly v době Hronova do vyplňování žádosti o grant na příští doplňkový program Hronova (oficiální informace s fotografií na jiném místě). Vyplňování žádosti prý trvalo několik hodin a kdo to nezažil, neuvěří. V žádosti je v jednotlivých kolonkách třeba dodržet počet napsaných znaků, kterých by nemělo být ani více, ani méně a je třeba se dobře orientovat v jednotlivých kolonkách (např. žádané výstupy, přeshraniční výstupy apod.). Jsou tu i velice jemné nuance využitelnosti určitých věcí - např. v květinové výzdobě na oslavy nesmějí být trvalky, ale jen čerstvé řezané květy (to jsou uznatelné náklady). V případě, že se tam ocitnou, budou je muset po akci organizátoři zlikvidovat?!

V zákulisí Jiráskova divadla se včera pořádalo vánoční večírek se stromečkem, zpíváním koled a dárky. Jeho organizátoři však odmítli prozradit podrobnosti. Prý si to dělají sami pro sebe a s ničím (tedy asi s festivalem ?) to nemá nic společného. Jediným důvodem je, že se mají rádi a rádi si dávají dárky.

„Já se nestydím za to, že jsem scénograf...“
(Tomáš Žižka)

Scénograf je spelling mistake - „scénografie“ je vlastně „stenografie“, aspoň tak toto slovo opravuje počítač.

(Tomáš Žižka)

„Tati, já chci do hospody!“

(Jáchym, 5let)

AMATÉŘI JSOU SVOBODNĚJŠÍ NEŽ PROFÍCI...

Rozhovor s LENKOU LÁZŇOVSKOU, vedoucí NIPOS-ARTAMA a předsedkyní festivalového výboru JH

Během posledních let se na Jiráskově Hronově stále více prolíná úroveň profesionální a amatérská. Tyto hranice se stále více zneřetelňují v českém divadle obecně. Do jaké pozice tohle staví ARTAMU a jak se s tím vyrovnáváte?

ARTAMA byla od začátku stavěná jako odborný servis, který je nabídkou pro všechny. My nejsme ti, kteří chtějí o něčem rozhodovat, i když de facto rozhodují. Protože se nás jako odborné organizace ministerstvo kultury zeptá na názor a tento názor bývá respektován. My se snažíme, aby to nebyl názor jen jednoho odborného pracovníka, ale abychom získali názor alespoň převažující nebo oponentní.

Nicméně na naší pozici, tedy že jsme nabídka odborného servisu, se tím nic v zásadě nemění. Využít této nabídky může kdokoli, kdo o to stojí. A nemám pocit, že stírání hranic mezi profesionálním a amatérským by na této podstatě něco měnilo.

Na druhé straně samozřejmě stále existuje otázka, jestli existuje nějaké „amatérské“ divadlo. Jestli to není tak, že divadlo je buď dobré, nebo špatné. Tato věc samozřejmě musí zajímat každého, kdo se kolem toho pohybuje. Protože například autorský zákon uznává jenom tvorbu a užití a nediferencuje. A kromě toho již dávno neplatí, že amatéři rovná se zadarmo. To je naprostý přežitek, tak to dneska nechodí. Takže kritériem dnes spíše je, kdo je ochoten se k amatérskému divadlu přihlásit. Protože je to jisté hnutí, tradiční společenství - funguje to nejen v divadle, ale i v jiných oblastech kultury. Souvisí to například s pořádáním přehlídek, systémem hodnocení a podobně. Tato nabídka prostě zatím existuje, je přijímána. A jestliže zanikne, bude to asi záležitost logického vývoje.

Osobně si myslím, že amatérské divadlo se od profesionálního liší z hlediska nikoli umělecké kvality, ale spíše z hlediska organizačního zázemí a motivace. Myslím, že především ta motivace je hodně důležitá. Hrajete-li divadlo jako amatér, vždycky je to jiné, než vznikne-li v zaměstnaneckém poměru nebo na smlouvu o dílo. To je velký rozdíl a samozřejmě existuje také rozdíl z hlediska veřejného užití té inscenace. Protože amatéři si o tom rozhodují sami a je na nich, jestli v dané chvíli budou hrát pro okruh svých přátel nebo jestli s inscenací chtějí jít na divadelní trh. V tom jsou mnohem svobodnější než profici. Na druhé straně jsou svázáni tím, že za nimi nestojí tak dokonalý technický aparát, že si peníze na inscenaci musejí sehnat sami, a že to, jak

ROZHOVOR

bude vypadat a kolik bude stát inscenace, záleží na nich. Na jejich schopnostech tvůrčích, organizačních i manažerských..

Myslím, že tím se přibližujeme k Západu, kde - pokud vím - se to tak nikdy přesně nerozdělovalo.

Ta hranice musí být prostupná. Na jedné straně de facto čistí amatéři, kteří divadlo chtějí dělat jako koníčka, na druhé straně profesionálové v kamenných nebo jiných typech divadla. A mezi tím cosi, čemu se říká open nebo frei. Jsou to lidé, kteří jsou fakticky amatéři, protože za nimi nestojí profesionální zázemí, ale přitom chtějí se svými inscenacemi vstupovat na divadelní trh a nijak se tím netají. Jsou to tedy poloprofesionální soubory, klasickým případem je třeba vodňanské Continuo. Jiná věc je, zda se tyto soubory chtějí ke svým amatérským kořenům hlásit.

Zaslechla jsem cosi o výzkumu ARTAMA v oblasti amatérské kultury na výchovu a vývoj dětí. Můžete o tom říci něco bližšího?

Jedná se o pětiletý vědecko-výzkumný projekt ARTAMA. Na vzorku 2000 dětí, které navštěvují kroužky nebo kolektivy v pěti uměleckých oborech (jedním z nich je také divadlo) zkoumáme různé aspekty vlivu na jejich vývoj a vůbec postoje k životu. Jsou

to děti ve věku povinné školní docházky, 10-11 let. Celorepublikový vzorek je sestaven podle demografických kritérií (místa různé velikostní kategorie, vzorek relativně velký) a srovnáváme je se skupinou dětí, které takové zájmy nemají. Jednotlivé oblasti zahrnují zkoumání jejich životního způsobu, míry socializace, která je opřena o kompetence, které vyplývají z rámcového vzdělávacího programu, schopnost učení, skupinového prosazení, zkoumáme tvořivost a vztah k umění a ke kultuře. Teď jsme u čtvrtého tématu, příští rok bude závěrečný. Děláme to prostřednictvím dotazníkové formy nebo textů, pak se to vyhodnocuje statistickými metodami, používáme matematickou a obsahovou analýzu a pak interpretaci. Dílčím výstupem po třech tématech byla prezentace na pražském mezinárodním sympoziu na téma Kultura v moderní společnosti 21. století a kulturní kapitál (kulturní kapitál - tj. souhrn dovedností, znalostí, kompetencí, kterými dítě může umění a kultura vybavit pro život - je jedním z klíčových pojmů moderní filozofie konce 20. a počátku 21. století) a jeho konfrontace s podobnými výzkumy v zahraničí (například v Německu dělali podobný výzkum v oblasti hudebních aktivit dětí v souvislosti s termínem kulturní výchova, v Nizozemí zkoumali na vzorku školních dětí míru jejich dovedností získaných z hlediska kultury ve školních předmětech povinných i nepovinných). Příští rok počítáme s publikací, která osvětluje význam těchto aktivit pro osobnost dítěte. Má to i společenské konotace, protože je to mj. výzkum, který charakterizuje současné děti - co si o určitých věcech myslí, jak se chovají, jak jednají, jakým způsobem života žijí, jaké hodnoty uznávají. Tedy z hlediska sociologického i výchovného nesmírně zajímavá záležitost.

A na závěr - je v oblasti práce ARTAMA něco nového?

Z hlediska divadla kromě dílčích personálních změn ne. To ovšem neznamená, že koncepční změny nejsou. Vzniká například nová koncepce Loutkářské Chrudimi, protože se ukazuje, že je třeba tam vrátit tradiční loutkové divadlo, které tam přestalo jezdit. Hledáme nového pořadatele pro jednu část přehlídky tradičního divadla místo Poděbrad, snažíme se zpřesnit koncepci Šrámkova Písku jako přehlídky experimentujícího divadla, včetně toho, že najdeme větší soulad s místním pořadatelem z hlediska zájmu města. Chceme, aby považovali tu přehlídku za svou. Téměř v každém divadelním oboru je nějaká změna. Pořád si myslím, že významná věc, kterou děláme, je portál amatérského divadla, databáze. Protože to jak z historického, tak současného hlediska ukazuje šíři amatérského divadla. Myslím, že je to unikátní a nikde na světě jsem se s ničím podobným nesetkala.

Jana Soprová

I když 76. Jiráskův Hronov ještě neskončil, přípravy na ten další jsou v plném proudu. Podařilo se získat grant a právě nyní byl podepsán partnerský projekt s polským městem Bielowou. Projekt Česko-polské dny zpěvu, tance a divadla by se měl stát součástí příštího Jiráskova Hronova jako doplňkový program. V jeho rámci vystoupí tři polské soubory (folklórní, divadelní + ohňové divadlo).

red

PC - OHLÉDNUTÍ ZA STŘEDOU

Venku teplo a slunečno - zájemců ubývá.
Počet účastníků v první části PC: 68,
na konci PC: 51

Témata debaty:

Nonverbální divadlo (týká se představení Groteska, výkop: Ján Zavarský, diskutováno 12 minut)

Problém „dobře udělané hry“ (týká se představení Obraz, výkop: Daria Ullrichová, diskutováno 28 minut)

Oživení mrtvých forem v novém divadelním kontextu (týká se představení Masopustní šelmovský kousek, výkop: Jan Císař, diskutováno 65 minut)

Dosavadní rekord v soutěži o nejdelší souvislý vstup překonal Jan Císař s časem 34 minut. Výkon mohl být i lepší, kdyby řečník nebyl přerušen hlasem z pléna.

Vytrženo z debaty:

„Dobře udělaná hra“ je termín pro řemeslně dobře konstruovanou hru, která je psaná tak, aby se zalíbila většině publika. Nesmí v ní být nic skutečně, autenticky problémového a zneklidňujícího. Tento typ her ovšem kultivuje divadelní řemeslo a formu, takže exkluzivnější, progresivní část divadla by bez něj nemohla existovat.

(Daria Ullrichová)

Dokonce je tam i nějaká myšlenka, pokud chcete... (Jan Císař)

red

pátek 18. srpna 2006

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 - 14:30 (C2), 18:30 - 19:00 (B2),
21:00 - 21:30 (A2)

- Základní umělecká škola

Soubor Pachýř Pačejoř Plzeň

Konrád Bužle: Veselé příhody Pachýře
a Chroše

14:00 - 24:00 - Park Aloise Jiráska
ROCK FEST

16:30 - 17:55 (A), 20:00 - 21:25 (B)

- Jiráskovo divadlo

DS Scéna Kralupy

Tracy Letts: Zabíják Joe

16:30 - 17:50 (B) - Sál Josefa Čapka

Malá scéna Zlín

Martin Sherman: Když tančila...

22:00 - 23:35 (B) - Sál Josefa Čapka

DS LÁHOR/Soundsystem Hranice

Kolektiv souboru: 100 procent alibi

čtvrtek 17. srpna 2006

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 – 14:30 (C1), 18:00 – 18:30 (B1),
22:00 – 22:30 (A1)

– Základní umělecká škola

Soubor Pachýř Pačejoff Plzeň
Konrád Bužle: Veselé příhody Pachýře
a Chroše

14:00 – 14:55 (A), 16:30 – 17:25 (B)

– Sál Josefa Čapka

DS Ztracená existence Praha
Alexandr Guha: Dentální rapsódie aneb
Stomatologická revue

15:00 – 16:00 – Park Aloise Jiráska

Pantomimická jednotka Řeč
Kašpárek mezi lidojedy

15:00 - Náměstí ČSA

Panoptikum Maxe Fische

15:30 - 17:55 (A), 20:00 - 22:25 (B)

– Jiráskovo divadlo

Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
Josef Tejkl: Bílí andělé pijí tesavelu

17:00 - 17:30 – Park Aloise Jiráska

NJOREK - koncert hudební skupiny

18:00 - 19:30 – ZUŠ Hronov

Komorní pěvecký koncert

19:00 - 20:00 – Park Aloise Jiráska

Skupina historického šermu - Červený rytíř

20:00 – 21:20 (A) – Sál Josefa Čapka

Malá scéna Zlín
Martin Sherman: Když tančila...

20:00 - 22:30 – Park Aloise Jiráska

ORKA - koncert stylové hronovské skupiny

VČP Východočeská
plynárenská

RWE Group

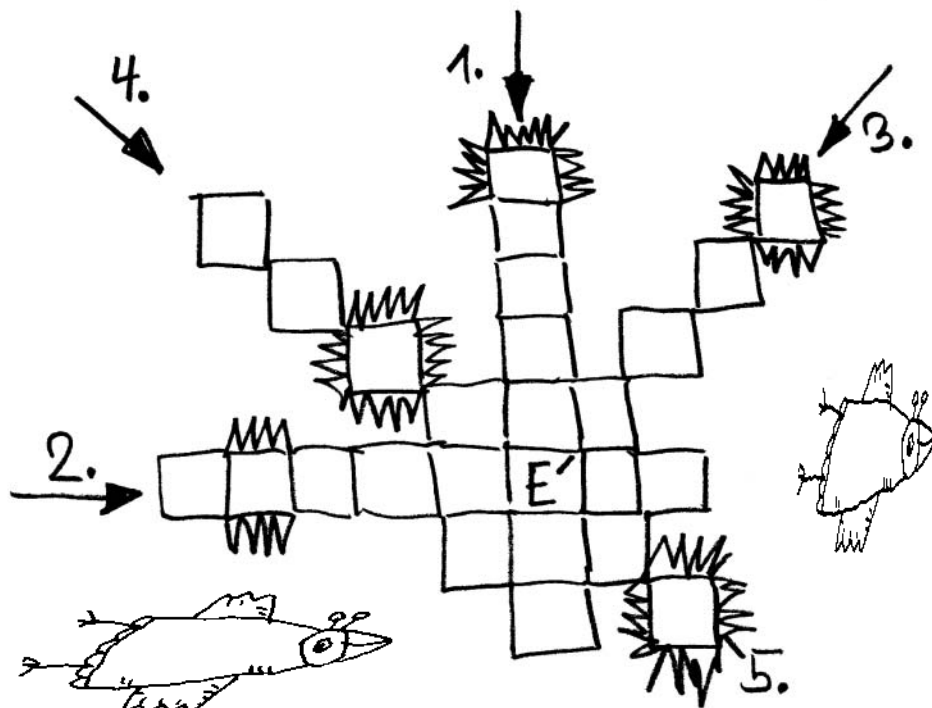
**TEXTONNIA
CZECH**

LUŠTĚNINA, KŘÍŽULÍNA A SUDOKÍNA,

tři dobré sudičky, které občas dají někomu do vínku chuť luštitelce, křížovkovou náladu nebo máni pro sudoku, přijely dnes časně ráno na JH a poplivaly zpravodaj třikrát pro štěstí s přáním zlomte hvězdicovou křížovku v půli a v půl ať máte hotovo! Tak myslím, že to půjde samo. Veselý čtvrtek, vaše Křížulka.

1. představení, které se objeví prvně na jevišti před diváky/první písmenko tajenky
2. představení, které se objeví na jevišti před diváky naposledy/druhé písmenko tajenky
3. osoba, která vás může udržovat při dobré fyzice/třetí písmenko tajenky
4. strmý postup v zaměstnání/čtvrté písmenko tajenky
5. poslední písmenko tajenky/páté písmenko tajenky

Tajenka: Dnes popřejeme všichni komu? Ano, správně dnes má svátek

Co je život?
Divadlo!
Co je divadlo?
Náš život!

Napsala – zřejmě jistě slečna či paní
– a přilepila na záchůdku v Čapkáči.
Tak jsme našli.

Takto vypadal slon vysokých ochotníků
z tradiční inscenace Cesta kolem světa
za 80 dní. Vidět ho můžete v miletinském
muzeu amatérského divadla.

WIKOU MGI

Marius Pedersen

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 76. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná,
Pavla Schejbalová, Vladimír Hulec

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Sazba: Michal Drtina

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 17. srpna 2006 v 6:17h

Vychází: 17. srpna 2006 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!